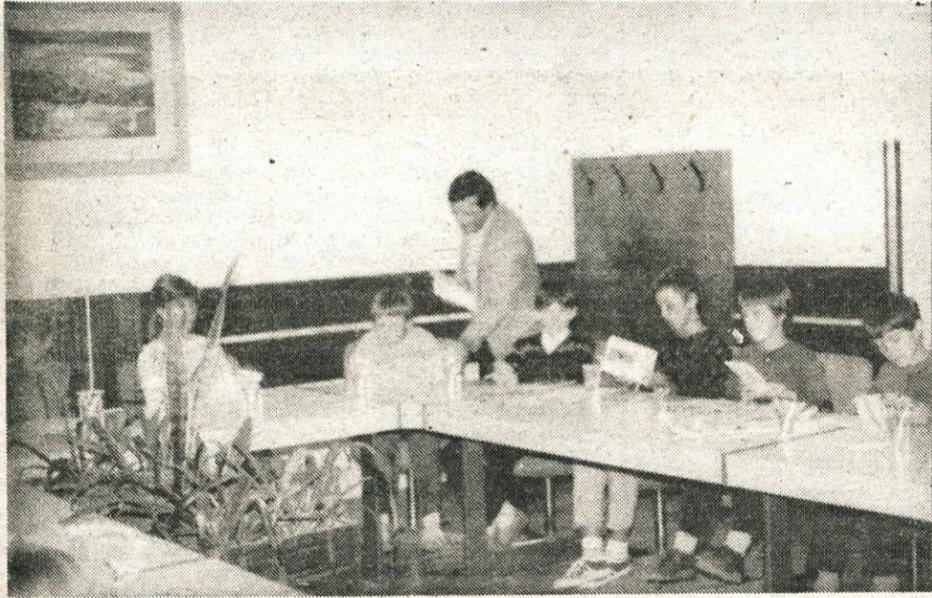

Kramljanje predsednikov

Toliko predsednikov na kupu pa še ne! In kako prijetno so se pogovarjali. O kakšnih predsednikih govorimo? To je bilo srečanje posebne vrste. V okviru praznovanja tedna otroka sta predsednik občinske skupščine in predsednik socialistične zveze, Anton Ipavc in Davorin Gregorič, sprejela predsednike pionirskih odredov kamniških osnovnih šol. Pri tem sta »ta velika predsednika« povedala »ta malim« nekaj o pomenu tega mednarodnega praznika in o ciljih, za katere se tudi Jugoslavija bori v okviru Unicefa. Cestitala sta jim ob njihovem prazniku in jim želela čimboljši uspeh pri učenju.

Pionirji iz osnovnih šol vse kamniške občine so govorili o delu v svojih pionirskih odredih in o nalogah, ki jih nameravajo opraviti v letošnjem šolskem letu. V znak spomina na to srečanje jim je predsednik socialistične zveze podaril brošuro o 40-letnici vstaje na Kamniškem in kratek oris Kamnika v prospektu, z željo, da bi spoznali lepote Kamnika in ga ohranili takega kot je.

R. GRČAR

Mesec požarne varnosti

V tem mesecu se vsi občani v stanovanjih, gospodarstvu in industriji pripravljamo za hladne zimske mesece. Tako istovremeno opozarjamo na nevarnosti začasnega ali zasilnega ogrevanja, ki se nam lahko zelo maščuje v obliki nevarnih in nepotrebnih požarov.

V industriji je treba aktivirati požarno-varnostne komisije, ki naj temeljito pregledajo vse prostore in delavnice. Ugotovijo naj, ali so izpolnjeni požarno-varnostni predpisi ter če so bile odstranjene vse napake, ugotovljene pri zadnjem pregledu. Pregled uporabnosti ročnih gasilskih aparatov ter uporaba s strani zaposlenih je zelo pomemben del protipožarne službe na vseh delovnih mestih. Isto velja za obratne delavnice, trgovine, šole ter ostale ustanove. S pravilno in hitro uporabo teh aparatov je bil preprečen že marsikateri požar. Zanimivo je, da je za nabavo dragega avtomobila, traktorja ter raznih strojev vedno denar, za zaščito tega z gasilskimi aparati pa ga povečini zmanjka.

Letošnje dobro sadno letino bodo ponekod izkoristili za žganjekuho. Začasno v bližini gospodarskih poslopij postavijo za to potrebne pečice, ki so večkrat vzrok požara. Zato je temu treba posvetiti vso pozornost.

Prav bi bilo, da tudi v šolah predavatelji povedo kako besedo o nevarnosti nastanka požara. Statistično je ugotovljeno, da več kot 10% vseh požarov povzročijo prav otroci s svojimi igrami z vžgalicami, raketami, pokalicami in slično.

Precej požarov povzročijo tudi številni kadilci. Ostanek cigarete, »čik«, odvržejo kamorkoli, brez razmišljanja, kaj to lahko povzroči. Posebno nevarnost predstavljajo ti odpadki v gozdovih, suhi travi, koših za smeti, lesno predelovalnih obratih, tekstilni, kemični in ostali požarno nevarni industriji. Vsi odrasli ljudje naj vsaj malo premislijo, kaj delajo, saj vemo, da je za 85% vseh požarov kriv tako imenovani »človeški faktor«.

Gasilci bodo pokazali večjo aktivnost s preventivnimi pregledi zgradb. Sprejmite njihova opozorila kot dobronamerna, zato, da pri vas ne pride do požara. Cenejše je preprečevati požare kot jih gasiti. Ponekod bodo pregledali tudi hidrante in druge odvzeme vode za gašenje. Na ogroženih mestih v industriji in na terenu bodo organizirane večje gasilske vaje. Vse to je potrebno, da gasilci hitro pridejo v primeru požara na ogroženo mesto.

Udarne moč gasilstva v naši občini so občutno povečale štiri nove avto cisterne, ki jih je nabavil SIS za varstvo pred požari občine Kamnik. Do nedavna je bila ena samo v Kamniku. Sedaj pa so na vseh sedežih požarnih sektorjev: v Motniku, Srednji Vasi, Mostah in Kamniku. Vse imajo precejšnjo količino vode ter penila, kamniška pa še prah za gašenje z dvema topovoma. Namenjena je v prvi vrsti za gašenje vseh vrst požarov v industriji. Vse so namenjene hitremu preprečevanju širjenja požara ter dokončni pogasitvi. Vse alarmne sirene v občini so sedaj vezane na avtomatsko centralno proženje v centru in na Postaji milice v Kamniku. Sirene se lahko prožijo ročno ali posamično. Preskus vseh znakov in siren bo še ta mesec v popoldanskem času. Takrat bomo praktično ugotovili zanesljivost in funkcionalnost teh naprav.

Vse prebivalstvo naprošam za sodelovanje pri odpravljanju vzrokov požarov ter njihovem preprečevanju v osebno in vsesplošno korist.

JOŽE BERLEC

Mladinski festival in mladina

O mladinskem festivalu, ki je bil v Novi Gorici, je še vedno veliko slišati. Nov koncept zaključka mladinske poletne politične šole mnogim ponuja različne razlage.

Kamniško mladino smo zastopali le štirje mladinci, čeprav je bilo prvotno prijavljenih več. Gostitelji so nas namestili v Dijaški dom na Grčno, kjer so začasno prebivali mladi iz Gorenjske, Celja ter Dolenjske. Republiški funkcionarji in drugi pomembnejši gostje so stanovali v Park hotelu in Iskra Delta centru. Tako so nas že v začetku ločili po sistemu vertikale in srečevali smo se le ob okroglih mizah. Udeležba na teh in kulturnih prireditvah je bila odvisna od samoiniciative vsakega posameznika.

Mnogi namreč jemljejo mladino in mlade kot dejstvo, naravno dano v vsaki družbi. Gre za vprašanja, kako to atomizirano množico ustrezno organizirati, družbeno integrirati, motivirati, ipd. Hkrati obstajajo socialne skupine, katerih problemi in početja so zelo zanimivi, vendar pa kaj kmalu postanejo »mladinski problemi« in »mladinska početja«. Tedaj se sprašujemo, kaj storiti z mladino, zakaj tako in tako reagira.

Opazovanje dogajanj med mladimi brž pokaže, da gre za

protislovne razvojne tendence. Po eni strani se izgublja pomen vseh dosedaj znanih določil mladine; ali veljajo za čedalje manjši del življenja, ali se vedno enakomerno porazdelijo med vse ljudi (potrošništvo, tekanje za materialnimi dobrinami, problemi lastnega obstoja,...). Tako se srečujemo s pojavom, da mladina »izginja«, a obenem preseneča izza naslednjega vogala. Značilnost mladine je spontani radikalizem kot znak nasprotovanja razmeram in uporništvo tradicionalnemu, (sem seveda ne štejem z alkoholom prepojenih mladeničev, ki so na rock koncertu poskakovali pod odrom, na katerem je Jani Kovačič namigoval na nekatere družbeno pomembne teme. Mladina je namreč »vsota projekcij« različnih institucij, avtoritet, ideologij. JU-PIO-raziskava, katere rezultate smo zvedeli zadnji dan festivala, je potrdila zgornjo tezo. Raziskovalci so pokazali na posebnost slovenske mladine in njeno značilnost v primerjavi z mladino drugih narodov. O skupnih točkah, torej, v čem smo si z drugimi narodi skupni, glede katerih družbenih problemov je moč najti skupen jezik, o tem niso govorili.

Ali je raziskava mladim »zlezla pod kožo« pa bo kazal čas. Takšne in podobne raziskave

lahko postanejo del socialne privlačna za mlade, potem nima dosti smisla.

M. P.

Botrovanje po sedemnajstih letih

Civilni krst oziroma botrovanje je v Ljubljani in morda še kje bolj ali manj vsakdanja stvar. V naši občini pa se je za tak način obeležja otrokovega rojstva in poimenovanja po nekajletnem zatišju odločila mlada družina Lakner iz Kamnika. Tako je bilo v soboto, 20. septembra, poleg štirih porok v občinski poročni dvorani tudi praznično botrovanje za malo Nino, »v znak želje po njeni veliki sreči v življenju, pa tudi v znak ponosa na to malo človeško bitje, ki postaja del naše družbene skupnosti«. S temi besedami sta matičarja spremila Nino v njeno življenje, ki morda ne bo najbolj rožnato, da pa le ne bi bilo preveč težavno, sta se zavezala botra, ki bosta ob obeh starših pomagala, da se bo razvila v zdravo in pošteno državljanjo.

R. G.

Za nežnost in svežino — zlata košuta

»Pa saj to je dih pomladi« so bile pogoste besede, izrečene ob pogledu na prelepe izdelke »Svilanita«, ki so se s svojo nežnostjo in mehko skromno ponujali obiskovalcem mednarodnega sejma Moda v svetu 1986 v Beogradu. Kako prijetno je bilo slišati te besede ob šele prihajajoči zimi, saj so napovedovale pomlad, ki je še daleč, pa jo je bilo vendarle ob pogledu na nežno rumene, svetlo tirkizne, svetlo modre, bele in olivno sivkaste brisače in kopalne plašče že čutiti. Razstavni prostor »Svilanita« je prav zaradi tega izstopal od ostalih in osvojil ne le vse obiskovalce sejma, temveč tudi strokovno komisijo. Za izjemno lep program, ki bo potrošnikom na voljo tudi v trgovinah, je podelila »Svilanitu« najvišje priznanje, Zlato košuto, kreatorki in oblikovalkam frotir kolekcije pa zlat prstan in posebno priznanje.

Kaj bi še dodali k tej razve-

seljivi novici, saj tako visoko priznanje samo od sebe dovolj pove. Morda to, da so bili razstavljeni izdelki v valk kvaliteti, to je tisti, ki zaradi zankastega tkanja brisačo ali plašč naredi tako prijetno mehko in voljno. Ali pa, da so bili vsi izdelki v nežnih pastelnih barvah in zato tako prijetno dišali po cvetlicah, ki se zibljejo v pomladnih sapicah. Mogoče pa so rumene barve obiskovalcem že pričarale vroče poletje... Pa za konec morda še to, da so na modnem pohodu še vedno črta in enobarvne brisače, cvetličnih vzorcev pa je le toliko, da zadovoljijo okusu tudi tistih potrošnikov, ki so jim te ljubše od enobarvnih in črtastih.

Kakorkoli že, Zlata košuta, prvo tovrstno priznanje, je že pripotovala tja, kamor sodi. Med delavce Svilanita, ki že snujejo zopet kaj lepega za pomlad in poletje 1988 — seveda za vas!

IVANA SKAMEN

V Biroju se reorganizirajo

Izvršni svet je na zadnji seji proučil možnosti za rešitev Biroja, ki ima že nekaj časa izgubo. Na seji delavskega sveta so delavci za rešitev nakopičenih težav v podjetju predlagali ukrep družbenega varstva. Izvršni svet pa meni, da bi bila tako družbeno varstvo kot stečaj za delavce boleča. Predlagali so ustanovitev upravne organizacije (Zavod za družbeno planiranje in urejanje prostora), in sicer do prvega januarja — to naj bi bila nekakšna reorganizacija sedanjega Biroja. Člani izvršnega sveta so tudi soglašali z začasno razširitvijo sistemizacije za delovno organizacijo SKG zaradi zaposlitve delavcev iz Biroja, vendar pa zahtevajo še poimensko soglasje za njihovo zaposlitev. O končni prerazporeditvi pa bi razpravljali ob ustanavljanju zavoda za družbeno planiranje in urejanje prostora Kamnik.

Izvršni svet je predlagal nove razpisne pogoje za imenovanje poslovodnega organa delovne organizacije SKG (poleg pravne naj se opredelijo še druge smeri) in predlagal kadrovske rešitve Mihe Jazbinška.

R. GRČAR

O urejanju prometa v mestu

»Zaradi zahtevnosti materije in omejenih kadrovskih in finančnih možnosti predlagamo, da izvršni svet podaljša veljavnost odredbe o ureditvi cestnega prometa v delu mesta Kamnik do konca marca 1987. V tem obdobju bo komisija za promet spremljala promet in ugotavljala potrebe v zimskih pogojih. Vzporedno z operativnim delom komisije za promet na strokovnjaki na osnovi modela in drugih metod pripravili osnutek odloka o prometni ureditvi mesta Kamnik za najširšo javno obravnavo.

Tako je napisano v informaciji o pripravah prometne študije, ki jo je pripravil komite za družbeno-ekonomski razvoj za zadnjo sejo izvršnega sveta.

Na seji je bilo ugotovljeno, da je tekoči promet zadovoljiv, t.i. mirujoči promet pa je malo slabši. Parkirnih površin je sicer dovolj, vendar je disciplina voznikov slaba, parkirišča so slabo označena in parkiranje je zato stihljivo.

Komisija za promet pri komiteju za DER je po proučevanju stanja ugotovila, da jih je zelo malo, ki bi bili za staro prometno ureditev, več pa jih ima na sedanjo ureditev pripombe. Nekaj jih bomo navedli v tem prispevku, omenimo pa, da so se že v javni razpravi o ureditvi cestnega prometa v delu mesta ugotovile težnje, da se Kidričeva ulica odpre tudi za kolesarje. Občani so predlagali tudi enosmerni promet za osebne avtomobile oziroma zimski in poletni režim za omenjeno ulico.

Komite za družbeno-ekonomski razvoj sedaj pripravlja novo odredbo o ureditvi prometa v delu mesta Kamnik, s katero bi odpravili pomanjkljivosti sedanje odredbe. Ta naj bi veljala od prvega novembra do konca marca prihodnjega leta, ko naj bi stopil v veljavo odlok o urejanju prometa. Slednji mora biti po sklepu izvršnega sveta pripravljen do konca januarja, ko bo dan v javno razpravo. Osnutek odloka bo upošteval tudi pripombe s sekcije razprave, ki bo potekala v okviru socialistične zveze po sprejetju odredbe o

urejanju prometa, in prometno študijo, katere del je že v investicijskem programu za povečano ulico. O tem, ali naročiti novo študijo za ožji del mesta Kamnik ali pa le predelati stare, se na seji člani izvršnega sveta še niso izrekli. Za takojšnjo izboljšavo prometnega režima v mestu pa naj bi na predlog izvršnega sveta poskrbeli z nalepkami. Z njihovo uvedbo bi odpravili vse nejasnosti glede dostave in parkiranja vozil stanovalcev, zaradi česar je bil sedaj nadzor miličnikov dostikrat neučinkovit. Člani izvršnega sveta so pozvali Inšpektorat, da čimprej zaposli komunalno-cestnega nadzornika, ki bo v bodoče skrbel za izvajanje odredbe o cestnem prometu.

Komite za družbeno-ekonomski razvoj meni, da na osnovi pripomb občanov in strokovnih ugotovitev komisija za promet lahko poda le izhodišča za prometno študijo, ki pa bo temeljna podlaga za odlok.

V naslednji številki Kamniškega občana bomo objavili novočasno odredbo o urejanju prometa v mestu, v kateri so že upoštewane pripombe občanov, kolikor pa se je dalo, pa so predloge občanov sproti uresničevali (prometni znaki, talne označbe...).

Občani so predlagali:
- da bi bilo čimprej treba urediti peš poti in kolesarsko stezo mimo Metalke, Osnovne šole Frana Albrehta čez brv, ki bo obenem sprostila tudi del cestišča na križišču povezovalne ulice z obvoznico;

- da se čimprej postavi semafor na križišču povezovalne ulice z obvoznico, zaradi slabe vidljivosti je bilo tam že veliko nesreč;

- da se uredijo parkirišča za osebne avtomobile (v novi odredbi bo to dokaj natančno opredeljeno, navedene bodo tudi nove površine, kjer bo možno parkirati);

- občani so soglasno menili, naj se naredi kolesarska steza po Kidričevi ulici in naj se poveča ponudba lokalov na ulici, kar je le v dobro razvoju turizma v Kamniku in pomembno za oživitve starega mestnega jedra;

- lastnik garaže na Petruškovi poti pravi, da je ta pot postala parkirišče in zato lastniki ne morejo priti do svojih jeklenih kobilic. Stanovalci se bojijo, kaj bo pozimi s temi ozkimi ulicami. Ali bo Komunalno podjetje očistilo sneg tudi tu?

- Parmova ulica je dvosmerna in zato nastane zamašek pri križanju s Petruškovo potjo. Ta cesta je postala tudi zelo prometna (šolarji, kolesarji in osebni avtomobili). Meji tudi na Sadnikarjevo ulico, na kateri so prav tako parkirani avtomobili in ovirana dostava ter dovoz lastnikom garaž. Posamezni občani menijo, da je treba Parmovo spremeniti v enosmerno ulico;

- Šlandrova ulica - ob vznožju te ulice s cesto na Žale in pri knjižnici stoji znak »Prepovedano ustavljanje in parkiranje«, zato ni potrebno še enega promet-

nega znaka na koncu Šlandrove ulice. Pri knjižnici še vedno parkirajo osebne avtomobile, ker komunalno podjetje še ni postavilo cvetličnih korit in stojal za kolesa;

- parkirišča povzročajo veliko jezo občanom. Zaradi velikega parkirnega prostora (sicer neurejenega) za samostanom, je komisija za promet predlagala naj se prometni znak »splošna zapora« iz Pucljeve hiše prestavi na drog s prometnim znakom »enosmerna ulica« na stavbo cerkve. Da bi bilo olajšano parkiranje po mestu, so člani komisije menili, da bi dodatna parkirišča naredili od Maistrove ulice do kavarne »Veronika« in sicer z zarisanimi talnimi označbami.

- Japljeva ulica naj se odpre za lokalni promet;

ROMANA GRČAR

Dan prosvetnih delavcev

Občinski odbor sindikata delavcev vzgoje in izobraževanja Kamnik je 3. oktobra popoldne v prostorih SENSRM organiziral dan prosvetnih delavcev občine Kamnik. Ker je od zadnjega srečanja poteklo že nekaj let, so organizatorji pričakovali dokaj številčen odziv, ki pa ga na žalost ni bilo. Kljub temu pa lahko rečemo, da si prosvetni delavci takšnih srečanj želijo (vsaj nekateri), saj so najlepša priložnost za negovanje medsebojnih stikov in izmenjavanje dolgoletnih izkušenj v delu z mladimi.

Ze pozdravni govor predsednika skupščine Občinske izobraževalne skupnosti Kamnik Janka Blagšiča je dal vedeti, da bo večer zanimiv in razgiban. Vsem prisotnim je zaezel obilo uspeha pri delu, predvsem pri vzgoji mladih, kot celovitih osebnosti. Njihova naloga in dolžnost pa ni le to, ampak tudi ustvarjanje zdravih medsebojnih odnosov. Pozdravnemu govoru je sledil

kulturni program, ki so ga izvajali delavci Glasbene šole Kamnik.

Prvi od vseh nastopajočih je bil Iztok Vidic, ki je ob klavirski spremljavi profesorice Martine Bohte prelestno zaigral Chanson Exotique. Za njima so nastopili še Janez Krt na trobenti, Tanja Grčar na flavti in baritonist Janez Majcenovič, na klavirju pa jih je spremljala profesorica Marija Holcer.

Na koncu programa nas je navdušil še citraš Tomaž Plahutnik, ki je iz svojega instrumenta izvajal zvok, ki jih marsikdo od nas še ni imel nikoli možnosti slišati v živo.

Vsem nastopajočim smo se z dolgim aplavzom zahvalili za dobro vdušje, ki so ga ustvarili, in ki se je v zabavnem delu večera še stopnjevalo. Niso ga pokrvali niti pripombe nekaterih udeležencev, ki so letele na ne najbolj čisto šolsko avlo in nepočiš-

Ljubljana ne mara kamniških smeti

Možnosti za zaščito podtalnice v Suhadolah so slabe, tej nameravani lokaciji za odlagališče jame je zaradi predvidenih črpališč pitne vode nasprotovala tudi domžalska občina. Zato se je kamniški Komite za uejanje prostora in varstvo okolja obrnil na pomoč h Komunalnemu podjetju Ljubljana, da bi komunalne odpadke odvažali v njihovo predvideno novo lokacijo. Vendar pa kljub neštetim pogovorom na različnih ravneh ni prišlo do želenih rezultatov. Ljubljanski komunalci so nam dokončno odklonili odvoz odpadkov v novo jamo s stališčem, da morajo v Kamniku kratkoročno odlaganje smeti rešiti sami.

Torej nam v Kamniku ne preostane drugega, kot še naprej razširjati dupliško jamo ali nadaljevati program suhadolske jame, s tem, da bi predvidena črpališča za Domžale nadomestili z drugimi viri. »Na zadnjem skupnem sestanku so nas predstavniki Ljubljane obvestili, da nas ne ovirajo pri suhadolski jami glede zaščite podtalnice za potrebe Ljubljane,« je povedal predsednik Komiteja za varstvo okolja in urejanje prostora Albert Rejc.

Zaradi navednega bo dupliško odlagališče torej še vedno edina kratkoročna rešitev in bo ostalo odprto do marca prihodnjega leta. Ljubljana je odklanjala pomoč brez vsakih možnosti (»Ljubljanci ne potrebujemo kamniške vode!«), da bi Kamnik za to ponudil nadomestilo - Ljubljani bi celo omogočili odlaganje elektrofiltrskega pepela v suhadolski jami, oziroma, na čistilni napravi v Domžalah bi jim omogočili čistiti izcedne vode. Zato so člani izvršnega sveta sprejeli predlog predsednika izvršnega sveta, da o problematiki odpadkov v bodoče ne bi več odločale občine, temveč republiški organi. Izvršni svet je dal pobudo za dopolnitev oziroma spremembo dogovora o skupnih temeljnih planov udeležencev medobčinskega sodelovanja za obdobje 1986-1990 na območju ljubljanske regije, in sicer, da naj bi pri urejanju prostora in varstvu okolja konkretizirali cilje in naloge za odvoz komunalnih odpadkov.

Ob začasnem podaljšanju obratovanja dupliške jame je izvršni svet dal pobudo, da se še naprej nadaljujejo aktivnosti za ureditev novega odlagališča v občini, da se nadaljuje pogovore s Komunalnim podjetjem Ljubljana in z Domžalami ter ponovno proučijo možnosti odlaganja smeti v opuščeni glinokopih pri Vodica ali v suhadolski jami, s tem da mora biti nova lokacija urejena do prvega aprila prihodnjega leta.

Člani izvršnega sveta so na svoji zadnji seji tudi sklenili, da se ustavijo vsa dodatna dela za zaščito vodnih virov, dokler ne bo urejeno vprašanje odlagališča. Predsednik skupščine in predsednik izvršnega sveta bosta z navedeno problematiko in sprejetimi stališči seznanila predstavnike izvršnih svetov in občinskih skupščin Ljubljane.

R. GRČAR

čeno šolsko tablo, ki je kraljevala sredi nje. Imeli so kar prav, saj napisali All my laving, Aja gapa-boja papa, Žabe in podobni res niso sodili na takšno srečanje. Kljub tem napakam (če

jim lahko sploh tako rečemo) pa ugotovitev: srečanje prosvetnih delavcev je uspelo, le obisk naj bi bil prihodnjic malce številčnejši.

MATIC ROMŠAK

Dupliška šola večja za osem učilnic

Rano spomladi smo v Kamniškem občanu pisali o pričetku gradnje prizidka k dupliški osnovni šoli. Tedaj je bilo rečeno, da so vsi dogovori za gradnjo opravljeni, da so sredstva zajamčena, da je notranja oprema v Lesnici že pripravljena, skratka, da bo osem novih učilnic do pričetka novega šolskega leta nared.

Na priložni fotografiji se vidi, da obljube niso bile prazne, in je obstoječa zgradba z novimi prostori dobila nov, sodoben izgled. Prizidek ni v ponos samo delavcem, ki v njem delajo in učencem, pač pa vsem krajanom Duplice in občini Kamnik.

Za kratek pogovor smo prosili Boža Pileja, dosedanega ravnatelja dupliške šole, ki sedaj opravlja delo začasnega poslovoznega organa. Šola bo namreč odslej samostojna in ne več podružnična šola osnovne šole Frana Albrehta iz Kamnika.

Kako so izvajalci delo prevzeli svoje naloge in se držali rokov?

Gradbeno podjetje Graditelj iz Kamnika je delo vzelo izredno resno in jih moramo pohvaliti. Ni jih motilo hladno zimsko obdobje, delali so tudi popoldne, ob sobotah in nedeljah. Tudi dokončevalna dela so potekala v rokih.

Kako, da je bila otvoritev novih prostorov ob koncu septembra?

Otvoritev smo nekako slovesno združili z dnevom pionirjev, sicer pa so bile učilnice povsem nared prvi dan novega šolskega leta. Učitelji in učenci smo bili nove pridobitve zelo veseli. Vsi smo pričeli šolsko leto z novim elanom, ker vidimo, da nam je skupnost delo olajšala. Učenci skrbno pazijo na prostore in opremo. Želimo, da bi se delo in

skupno življenje tako nadaljevalo.

Koliko je zaposlenih v šoli? Sedaj nas je 45 delavcev. Poleg učiteljev še za delo v računovodstvu, socialna delavka, za dela v kuhinji, tehnično osebje, organizacija pouka.

Kako gledajo okoliščani na povečano šolo?

V neposredni bližini šole so stanovanjski bloki, kjer stanuje veliko delavcev in krajanov. Z vsemi bomo skušali imeti dobre odnose, s hišnimi sveti pa dobro sodelovanje. Vsem nam je v interesu, da se tako kot šola ohrani tudi vsa okolica, zelenice in drugo.

Do šole za glavne ceste Kamnik-Ljubljana ni mogoč dostop z avtomobilom.

Poleg šole je urejeno parkirišče, vendar je dostop z avtomobili mogoč le od trgovine Merkator. Prejšnja dovozna pot pa je preurejena za osebni dostop, ki pa učencem ni namenjen, saj za otroke prestop glavne ceste ni varen.

S sedanjo dograditvijo prostora

in tudi okolice gradnja šole še ni zaključena.

Število učencev, ki bi lahko že sedaj osemletno osnovno šolanje obiskovali na Duplici, je še vedno precej večje od razpoložljivih prostorov. Z osmimi novimi učilnicami, novo kuhinjo, jedilnico in večnamembnih prostorov, ki bo lahko služil tudi sestankom KS, vsega še ne moremo opravljati. Potrebna bo še nova dograditev.

Poleg rednega pouka imate na šoli tudi zunaj šolske dejavnosti?

Vsak učenec naj bi v šolskem letu obiskoval vsaj en krožek, kjer bo dobil še dodatno usposabljenost in znanje. Reči moramo, da je tudi za to delo zanimanje, s skupno aktivnostjo pa bomo skušali te dejavnosti še dopolniti in jih približati čim širšemu krogu učencev.

V zadnjih letih ni manjkalo pripomb na ulici, v službi ali kje drugje, da nam marsikaj ne uspe, da nismo sposobni dobre organizacije, da bi morali tako in tako. Tudi to je res, vendar ne moremo posploševati in se

kar zadovoljiti s skromno ugotovitvijo, da zamisli v praksi ne spravimo več skupaj.

Če so pri delu pravi ljudje, ki jim za napredek zares gre, če vidijo realne potrebe in tudi možnosti in ob pravem času zgrabijo za delo, uspeh ne bo izostal. Tak, zelo nazoren in pozitiven primer je gradnja novih učilnic

na Duplici. Že ko je potekal pripravljani sestane ob začetku letošnjega leta, je bilo čutiti, da tu delo mora uspeti... Dogovarjali so se resnično zagnani delavci, ki jih je toliko, da jih poimenovali ne bomo navajali. Med prve pa gotovo spada vodstvo šole, predstavniki krajevne skupnosti Duplica in kamniške občine.

CIRIL SIVEC

Z novim šolskim letom v novo šolo

Večji del počitnic sem bila na morju in ko sem se devetindvajsetega avgusta vrnila domov, me je zelo zanimalo, v katero šolo bom hodila. Želela sem ostati v Kamniku, saj sem mislila, da na Duplici ne bom imela dosti prijateljev.

Ko sem na šolskih vratih videla sezname učencev, sem zagledala tudi svoje ime: Poleg mojega je bilo napisanih le nekaj prejšnjih imen sošolk, zato sem začudeno brala ostala imena: Recek Suzana, Božič Barbara, Zupanec Barbara...

»Saj nobene ne poznam,« sem si mislila. Bila sem nekoliko razočarana in sem se že hotela prepisati. Po krajšem premišljanju sem ugotovila, da ima bližnja šola veliko prednosti. Zjutraj bom lahko dlje spala, pouk bom imela samo dopoldan, ne bo mi treba čakati na vlak... Ko sem se v nedeljo zvečer odpravila spat, sem komaj čakala jutro. V šolo sem odšla skupaj s prijateljico Spelo. Bila sem zelo nestrpna, kdaj se bodo odprla šolska vrata. Že pred vhom smo dobili navodila, kje se bomo preoblačili in kje naj počakamo razrednika. Končno smo prišli v razred in posedli na izbrana mesta. Tovarišica se nam je najprej predstavila, nato pa povedala, kako bo potekal naš pouk v naslednjih dneh.

Prvi teden smo se uvajali v novo šolsko okolje in se spoznavali med seboj.

Ni mi ni žal, da sem se preselila v dupliško šolo, saj imam prijetne sošolke in dobre učitelje. Všeč so mi tudi šolski prostori, ki so zelo

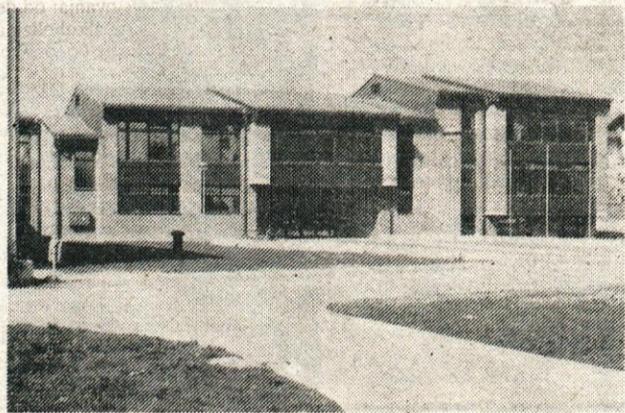
svetli in na novo opremljeni. Sedaj mi je žal, da na Duplici že prej ni bilo osemletke.

JANČAR KATJA

Do sedmega razreda sem v šolo hodila v Kamnik. Tam mi je bilo všeč, saj smo se s sošolci zelo dobro razumeli. Veselili smo se že osmega razreda, saj smo že delali načrte za

končni izlet. Toda kmalu pa se je na šoli razširila novica, da bodo na Duplici dogradili šolo. Vanjo naj bi hodili vsi učenci, ki so doma na Duplici. Vsi smo bili proti novi šoli, saj se nihče ni hotel zadnje leto »preseliti« v šolo na Duplico. Razredničarka nas je večkrat tolažila in nam govorila, naj se sprijaznimo s tem, mi pa smo jo le žalostno gledali. Kakor hitro so prišle počitnice, prav tako so tudi hitro minile. Prišlo je novo šolsko leto in pouk na novi šoli se je začel. Sprva mi je bila šola zelo tuja in težko sem se je privadila. Učilnice so bile še bolj pušče, nikjer nobenega cvetja ali slik. Sedaj, ko hodim v šolo že četrty teden, sem se najo že popolnoma privadila. Tudi sošolke in sošolci so zelo zabavni. Skoraj pa bi pozabila na naše učitelje, s katerimi sem tudi zadovoljna. Nova šola mi je všeč in ni mi žal, da moram zadnje leto preživeti na Duplici.

PELIKAN Janja
8. a OŠ DUPLICA

90 let Titana

Trdo delo je porok za uspeh

V letu Titanove devetdesetletnice je bil dosedanji direktor Zvonimir Lemič, diplomirani inženir strojništva, tretjič imenovan za opravljanje te odgovorne naloge. In to v času, ko krči dolgoletne gospodarske krize še ne pojenjujejo, še več, celo hujši postajajo.

Ob jubileju tovarne smo mu zastavili nekaj vprašanj, na katera je rad odgovoril.

Ob devetdesetletnici delovne organizacije ste tretjič zakorakali v direktorsko mandatno obdobje, poleg tega pa Titan dobro poznate, saj ste njegov zvest sodelavec od 1952. leta. Kakšni občutki vas prevzamejo, če zavrtite film v preteklost?

»V tretje gre rado, pravi pregovor. Titan sem poznal že kot dijak, saj sem med počitnicami delal v različnih oddelkih tovarne in se spoznal z osnovami predelave kovin. To delovno področje me je veselilo, zato sem se odločil za študij strojništva že na srednji šoli, nato pa še na fakulteti.

Od prve zaposlitve je minilo petintrideset let, vendar se mi zdi, da je ta čas bliskovito minil. V spominu imam še vedno podobno tovarne in delavcev, ki sem jih skoraj vse poznal.

Obseg proizvodnje je bil tedaj skromen, veliko je bilo ročnega dela. Nekaj let po osvoboditvi smo se v delo vključili strokovnjaki prve povojne šolske generacije, ki je bila pred velikimi nalogami. V veliki meri nam jih je uspelo uresničiti. Vedno pa smo se morali opirati na lastne sile. Žal za realizacijo nekaterih nalog (program za razvoj livarne) pri finančnih institucijah ni bilo razumevanja in možnosti. Zato smo nadaljevali z razvojem tovarne v manjšem obsegu, opri na lastne možnosti in moči. Pogled nazaj v grobem zariše tole: od ročnega in fizičnega dela smo avtomatizirali tehnološki proces skoraj na vseh področjih naše proizvodnje. Stanje pred 30 leti ni primerljivo z današnjim. Korak je bil velik, nismo pa storili vsega. Nadaljevati moramo še z večjimi koraki, osnova za to je mnogo boljša kot v letih po osvoboditvi.

Pa prihodnost? V časopisih smo prebrali zanimivo igro števil: »Titan praznuje 90-letnico ob 90-odstotno izrabljeni opremi«, kar sicer ni le naša posebnost, ampak vseslovenska. Je to posledica slabe Titanove politike ali je pojav splošen in kaže na nemogoče razmere v širšem prostoru?

»Devetdeset let in 90% izrabljena oprema je res zanimiva igra števil. Vendar je ugotovitev napačna. To pomeni knjigovodsko odpisanost opreme! Kaj bi pa s tem sploh lahko naredili!?

Dosedanji razvoj je pretežno plod lastnega dela in naših možnosti, odvisen pa je vendar od celotnega gospodarskega prostora, v katerem živimo.

Znano je, da se že dve desetletji gredo reforme, stabilizacija, prestrukturiranje gospodarstva in vsemogoče druge posege, ki pa ne dajejo zadovoljivih rešitev.

Administriranje na področju cen v preteklosti je prehalo dohodek zlasti iz TOZD Livarna z obdelavo, ki se je zaradi tega nekaj let nazaj celo otepala z izgubo. Torej v takšnih razmerah ni ostalo skoraj nič za obnovu opreme, čeprav smo bili vedno aktivni izvozniki. Naraščajoča inflacija je letno razpolavljala že

tako skromna sredstva za investicije. Torej to ni bila slaba politika Titanovih delavcev, temveč splošne nestabilne in omejitvene razmere na področju gospodarstva in investiranja na splošno.

Naša politika v skrbi za obratna sredstva nam je zaradi visoke cene kapitala prihranila lepe denarje, ker nismo najemali dragih kreditov za tekoče poslovanje. Te bomo sedaj – na osnovi programa namenili v investicije in obnovo.

Rekli boste, da gledamo preveč črno, da konec koncev Titan nima problemov z rdečimi številkami, da je velike krize vedno premagoval dokaj uspešno. Toda mladi mislijo drugače. Je to samo njihova mladostna nestrpnost, kompleks, ker se ne uveljavijo? Radi bi vašo oceno, ki je prav gotovo bolj objektivna, saj poznate probleme v tovarni, ki jih drugi ne poznajo do podrobnosti.

»Črnogledost ne prispeva k izboljšanju težavnih ekonomskih razmer. Optimizem je vselej potreben. Težave, ki smo jih imeli v preteklosti, smo vedno sami obvladali, brez neposredne pomoči od zunaj. To smo že nekajkrat dokazali. Trdo delo na vseh področjih je porok za uspeh, ne pa črnogledost in malodušje! Mladi so po naravi nekoliko bolj nestrpni, nekatere naše ekonomske probleme pa tudi starejši

težje razumemo. Mladi določene probleme idealizirajo, sčasoma pa le sprejmejo realnost, ki jo prinaša naš gospodarski prostor in življenje, ki ni preprosto. Za vsako uveljavljanje mladega človeka je potrebna določena ambicija in izkušnje, ki izvirajo iz prakse. Nobenega razloga ne vidim, da bi bilo glede uveljavljanja mladih v Titanu drugače. Razlika je le v tem, da imajo mladi danes neprimerno boljše pogoje, kot jih je imela naša generacija. Če bi bilo drugače, bi ne bilo napredka v razvoju.

O življenjskih problemih delovne organizacije sproti obveščamo vse samoupravne organe in delavce vsake, tri mesece pa pisno posredujemo najvažnejše rezultate poslovanja, tako da imate tekoči pregled o stanju v kolektivu.

Je v teh časih akutne gospodarske krize težko biti direktor? Kje so tiste svetle točke, ki so vas pritegnile, da ste že tretjič zagrizli v trd oreh, saj danes marsikdo direktorjem prav nič ne zavidava vodilne vloge? Lahko bi celo rekli, da je tarča neusmiljenih streljav od spodaj in od zgoraj.

»Zaostrene razmere gospodarjenja se vlečejo že razmeroma dolgo. Ni pa še videti skorjnjega izhoda iz nje. Moja funkcija direktorja traja že razmeroma dolgo in to v najtežjem obdobju nestabilnosti in krize v povojnem času.

Nekako nam je uspelo krmariti barko mimo čeri in jo brez hujših pretresov z združenimi močmi pripeljati do današnje stopnje razvoja. Kaj lahko bi bilo tudi drugače! V takšnem primeru pa krajši konec potegne običajno direktor in še kdo iz vodilne »garniture«. To v sedanjih razmerah ni nič nemogočega!

Torej delo direktorja niti malo ni enostavno, da ne rečem, da je težko: delo in odgovornost, ki ga to opravilo že po funkciji vsebuje, niti prejemki niso zavidava

nja vredni... Tudi puščice letijo, kot pravilno ugotavljate, iz vseh smeri, čeprav skušam s predlogi in usmeritvami vplivati tako, da bi bile rešitve kar najbolj ustrezne. Vsa mišljenja pa je včasih težko oz. nemogoče uskladiti. Pripadnost kolektivu me je vodila, da sem popolno kandidiral. Po drugi plati pa z ustaljenim vodstvenim moštvom dobro sodelujem, ne nazadnje pa me je k temu vodilo zaupanje kolektiva, saj sem pri vseh treh reelekcijah dobil popolno soglasje delegatov delavskega sveta.

Velikokrat so očitki boleči, nepremišljeni, bolj plod nepoznavanja in zaletavosti. Vam je takrat hudo?

»Noben človek ni popoln, tako je tudi z menoj. Očitke, ki so plod nepoznavanja razmer, smo dolžni pravilno pojasnjevati in zadeve se nekako poležejo. Hudo pa je, če gre za izsiljevanja, na osnovi tega gredo očitki vodstvu, čeprav so predlogi oz. ukrepi ugodni za večino in pozitivni za poslovno politiko.

Ker pa se nobena juha ne poje takoj, ko se skuha, se zadeve večinoma na osnovi razprav in usklajevanj ohladijo in postanejo sprejemljive za celotno delovno organizacijo. Seveda takrat porabljamo energijo in trpijo živci. To pa ni prijetno in boli! V veliki primeri pa je fizično nemogoče reševati vse nastale probleme po želji posameznikov, pa spet nastajajo očitki, ki so večinoma neupravičeni!«

Titan je stara tovarna, potrebna nekaterih poživitev. Kakšne »injekcije« bi osvežile ta stari organizem?

»Titan praznuje 90-letnico obstoja. To pa ne pomeni, da je tudi njegov organizem toliko star. Res pa je, da nas tradicija včasih pretogo oklepa. To negativno vpliva na večjo smelost pri dopolnjevanju proizvodnih programov. Seveda moramo proizvajati le tržno zanimive in zahtevne izdelke.

Menim, da imamo v srednjeročnem programu začetne dobre smeri razvoja, ki bodo trda osnova za razvoj Titana in eksistenčno varnost prizadevnih zaposlenih delavcev. Tudi praznovanje 90-letnice govori v prid moji trditvi in trdoživosti kovinarjev, ki vedno najdejo pravi izhod, posebno še v hudih časih.

Osvežilne injekcije so torej predpisane – razvijati in dopolnjevati moramo proizvodne programe z že obstoječo osnovo in ustrezno posodobiti opremo, ki je v naši proizvodnji razmeroma močno podvržena hitri izrabi in tehnološkemu zastarevanju.

Seveda moramo ob tem, tako kot vedno doslej, imeti pred očmi naše realne možnosti in ne smemo imeti prevelikih apetitov, da bomo zalogaje tudi prebavili. Vsaka nepremišljenost ali napačna odločitev se obrne v nasprotno smer in kaj hitro imamo lahko namesto manjših še večje težave. Primerov, kako ne smemo delati, imamo v naši ožji domovini za vzgled več kot dovolj!

Nadoknaditi pa moramo, seveda postopno in neprekinjeno, nekajletni premor v posodabljanju in nadomeščanju opreme. Program za TOZD Livarna z obdelavo imamo pripravljen, za

TOZD Ključavnice in okovje ter TOZD Vzdrževanje in energetika pa je poleg nalog vzdrževanja predviden še večji razvoj v proizvodnji namenskih strojev za obdelavo kovin. Prva faza je v delu.

V vaših odgovorih se zrcalijo precej hude ugotovitve, pa bi vas prosili, da malo pokritizirate, verjetno se tudi vam zdi marsikaj hudo narobe.

»Ugotovitve v vprašanih sem pojasnil z dejstvi in menim, da niso dramatične. Nelogično bi bilo, če bi za neuspehe in uspehe dolžili samo mene. Upoštevati moramo vse delavce našega kolektiva.

Zadnja leta imamo v poslovnih rezultatih dobro osnovo, da nadoknadimo zastoj v kontinuirani obnovi in modernizaciji izrabljene opreme.

Injekcije za poživitev so samo takšne, s prizadevanjem vseh Titanovih delavcev.

Ker narava ne priznava idealnega stanja, ga tudi v Titanu ne more biti. Gotovo je še kaj narobe, kar moramo popraviti. Menim, da jubilej ni primeren čas za kritiziranje, zato predlagam, da to opravimo ob drugih priložnostih.

Bolje in učinkoviteje delati mora biti tudi naše vodilo pri nadaljnjem razvoju delovne organizacije.

Vsem našim delavcem čestitam ob dnevu kovinarjev – 10. oktobru in 90-letnici Titana z željo, da bi v prihodnosti dosegali še večje uspehe.

Današnji utrip Titana

NAŠ KOLEKTIV

V zadnjih petih letih se je naš kolektiv povečal za sto ljudi. Se-

daj nas je že 1530. Vendar je v TOZD ENA še vedno zaposlenih 530 ljudi kot takrat, ko je bila tovarna stara 85 let; v TOZD DVE jih dela 430, TOZD TRI se je povečal za 30 ljudi in jih je sedaj 180, v TOZD ŠTIRI je zaposlenih 128, v delovni skupnosti pa 270.

Sestava po spolu in izobrazbi ni bistveno spremenjena, čeprav izobrazbeno strukturo z načrtno štipendijsko politiko izboljšujemo.

Na področju zaposlovanja v petih letih ne more biti revolucionarnih sprememb, res pa je, da je v tem času odšlo v pokoj okrog 80 delavk in delavcev, ki so bili pri nas zaposleni skoraj vso ali pa kar vso delovno dobo, pa jih skorajda ne moremo nadomestiti.

Številčno zamenjavo že še dobimo, ampak žal ugotavljamo, da bi morali dobiti kar dva nova delavca za enega upokojenega. Delovne navade in zavest starejših pa mladostno energijo mladih – tega nikakor ne znamo uporabno združiti. Morda je v takih težkih delovnih pogojih, kot so v livarni, to še najbolj občutiti.

Žal se ne moremo pohvaliti, da ne poznamo več drugih, hujših posledic zaposlovanja: od delovnih invalidov do alkoholizma. To so problemi, ki ne bodo nikoli rešeni kljub obilici vložene dela in sodelovanja strokovnih služb.

O DRUŽBENEM STANDARDU

Titan ima okrog 200 stanovanj za svoje delavce, stanovanjski fond se povečuje, veliko sredstev pa razdelimo tudi kot posojilo. Vseeno ostaja kar nekaj nerešenih stanovanjskih problemov, precej na račun fluktuacije, saj

novo zaposleni delavci največkrat nimajo primernih stanovanj.

Ker je dopustovanje vsako leto dražje, za boljše delovne rezultate pa nujno potrebno, organiziramo tudi dopuste naših delavcev. Imamo 22 počitniških prikolice na morju in v toplicah, 5 planinskih koč na Veliki planini, 2 novi brunarici v Čateških toplicah in 2 stanovanji v Barbarigi pri Puli, kjer bomo prvič letovali prihodnje leto. Z nakupom brunaric v toplicah smo podaljšali čas za odid, saj bomo v njih nabirali zdravje in nove moči za delo.

Titanova malica je po kakovosti in količini znana kot ena najboljših v občini. Žal še vedno pripravljamo dnevno samo eno vrsto malice, saj zaenkrat nimamo možnosti pripravljati dietnega obroka. V naslednjem petletnem planu pa je tudi nov obrat družbene prehrane, potem bomo pripravljali tudi dietne obroke.

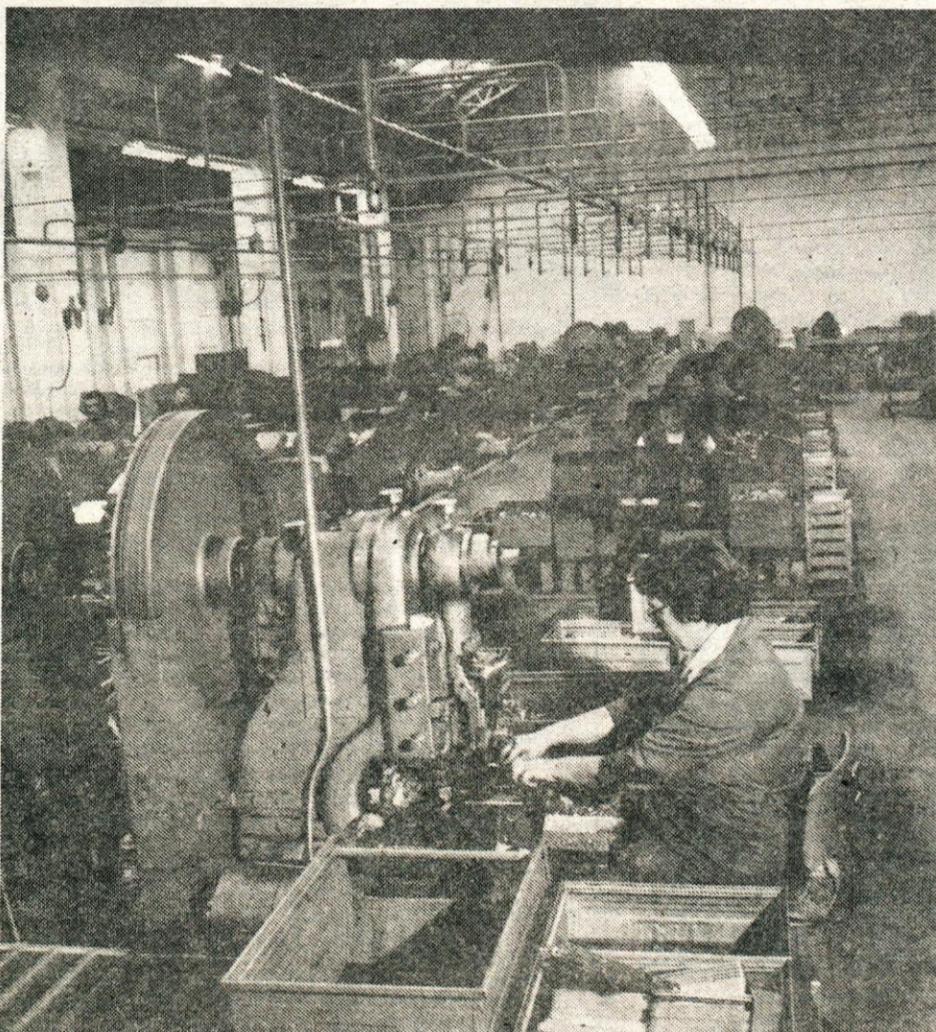
S KULTURO SE RESNIČNO LAHKO POSTAVLJAMO

Delavci tovarne Titan s kulturo nismo skregani – sprejemamo jo kot navdušeni gledalci in poslušalci, zagreti pa smo tudi za izvajanje kulturne dejavnosti.

To je zgoščena ocena kulturne osveščenosti Titanovih delavcev, ki se ponudi vsakomur, ko pregleduje naš tovarniški arhiv. Takšno oceno lahko dobimo v naši zgodovini, saj je znano, da so v Titanu ustanovili prvi pevski zbor že leta 1911. Ker ta zbor samostojno ni dolgo deloval, so naši pevci združili glasove v drugih zborih.

Trdno osnovo naše kulturne preteklosti čutimo še danes. To

(Nadaljevanje na 4. strani)

90 let Titana

(Nadaljevanje s 3. strani)

je bila stalna vzgoja v zdravem duhu in zato se lahko pohvalimo, da prav Titanovi delavci najbolj redno obiskujejo kulturne prireditve, da so naše proslave v Titanu vedno obogatene s kulturnim programom in najbrž zato tako dobro obiskane. Tudi ocene nastopajočih kulturnikov, kot so Milena Muhič, Dare Ulaga, Polde Bibič, raznih pevskih zborov in drugih kulturnih skupin, so spodbudne za naše zveste in navdušene poslušalce. Ob takšnem vzdušju se torej ni čuditi, da so se iz naših delavcev razvili tudi vidni likovniki – Bogdan Potnik, ob njem pa se razvijajo tudi drugi talenti – Angela Jeretina, Marjan Novak.

Resnično polnemu kulturnemu vzdušju pa je vendarle manjkalo še nekaj. To smo čutili dolgo časa, poskušali in izbirali in končno pred petimi leti ustanovili Titanov pevski zbor. S tem smo zaokrožili našo kulturno podobo, ki jo še izpopolnjujemo z občasnimi mladinskimi recitacijami. Naš pevski zbor tako letos praznuje svoj prvi jubilej – 5. obletnico.

75 LET INDUSTRIJSKEGA GASILSKEGA DRUŠTVA

Protipožarno delovanje v današnjem Titanu sega v leto 1910. V tem letu so tedanji lastniki začutili potrebo po organiziranem boju proti požaru. Leto kasneje, 4. maja 1911, je bilo ustanovljeno gasilsko društvo.

V obdobju 75-letnega delovanja smo gasilci nudili pomoč pri gašenju požarov v DO kot tudi zunaj nje, saj smo z našo neposredno pomočjo bistveno vplivali na zmanjšanje družbene kot tudi zasebne škode, ki nastaja ob požarih.

V vitrinah gasilskega društva so številne pohvale, priznanja, medalje in pokali za dosežene rezultate pri preverjanju znanja na

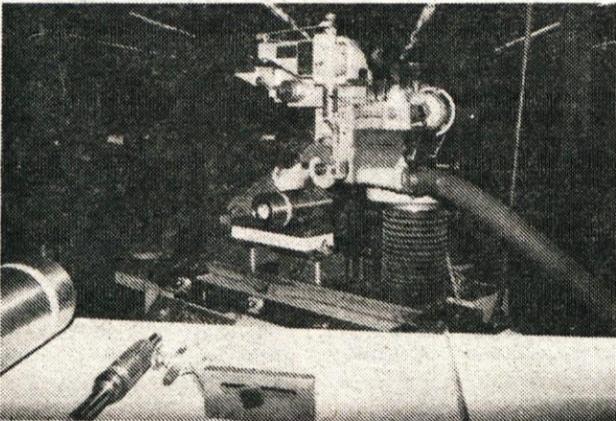
občinskih, republiških in zveznih tekmovanjih.

Ob letošnji 75-letnici aktivnega dela IGD smo Titanovi gasilci razvili svoj društveni prapor.

TITAN IN SAMOUPRAVLJANJE

Samoupravljanje – kot sestavina dela in življenja v Titanu – je z delovno organizacijo že dolgo tesno povezano.

Njegov formalni začetek sega v september leta 1950, ko je bil

Nam bo uspelo povečati orodjarske zmogljivosti?

izvoljen prvi delavski svet. Rast tovarne, razvoj samouprave in zakonska določila so v letu 1973 in 1974 pogojevali nastanek prvih dveh tozdov v okviru Titana:

– TOZD Livarna z obdelavo ENA in

– TOZD Ključavnice in okovja DVE.

Hkrati z njima je nastala delovna skupnost, iz skopa katere sta se 3 leta kasneje oblikovali TOZD Vzdrževanje in energetika TRI in TOZD Proizvodnja orodja-orodjarna ŠTIRI.

Delavci so tako začeli bolj neposredno odločati, delavski sveti tozdov in delovne skupnosti pa so prevzeli odgovorno in zahtevno nalogo v procesu delegatskega sistema. Težišče delovanja je

bilo preneseno na tozde in delovno skupnost, enotnost dela usklajujejo organi na nivoju DO.

Skupni delavski svet DO je bil razbremenjen v nekaterih svojih pristojnosti, obremenjen pa z usklajevanjem interesov in problematike posameznih tozdov in DS. Za opravljanje določenih zadev so bili ustanovljeni izvršilni organi, ki so za svoje delo odgovorni delegatom delavskega sveta. Porodni krči ustanavljanja in organiziranja so kmalu minili, delegatski sistem je po letu 1977 še močnejše zaživel. Vzporedno z organi so bile reorganizirane

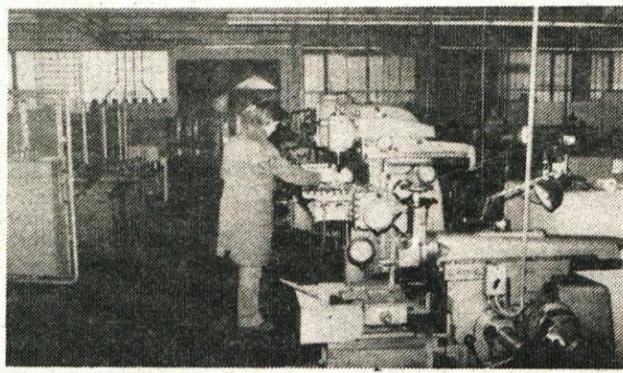
ugotovitev sama po sebi zgovorno pričata, da smo na pravi poti in da je visoko priznanje samoupravljalcev, ki smo ga dobili v letošnjem letu, prišlo v prave roke.

ORODJARSTVO V TITANU

Začetek izdelave orodij sega v leto ustanovitve Titana, leto 1896. Takrat so Titanovi orodjarji oz. ključavničarji izdelali orodje za proizvodnjo prvih Titanovih pribitnih in vdolbnih ključavnic.

Brez dobrega orodja ni racionalne proizvodnje in kakovostnih izdelkov, zato je bila orodjarna že od ustanovitve dalje oddelek posebnega pomena. Vsako orodje je takrat pomenilo »rojstvo« novega izdelka, s tem pa je bila dana tudi osnova za večanje števila zaposlenih delavcev in razvoj tovarne.

Skromni začetki izdelave priprav in orodij za proizvodnjo, ki je temeljila še na ročni finalizaciji izdelkov, so silili orodjarno, da izpopolnjuje tehnologijo proizvodnje artiklov in samih orodij do take mere, da bi bila omogočena prava industrijska proizvodnja. Z razvojem tehnologije predelave pločevine in metalurgije oz. modelarstva je tudi naša oro-

Rezkalne stroje imamo, manjka pa nam rezkalcev!

djarna sledila zahtevam proizvodnje in širila program proizvodnje orodij in naprav. Značilna za orodjarsko dejavnost pri nas in v svetu je razmeroma počasna mehanizacija opravil in velika odvisnost od ročnega dela.

Iz skupine orodjarjev v ključavničarski delavnici je kmalu nastal obrat orodjarna in kasneje samostojna ekonomska enota.

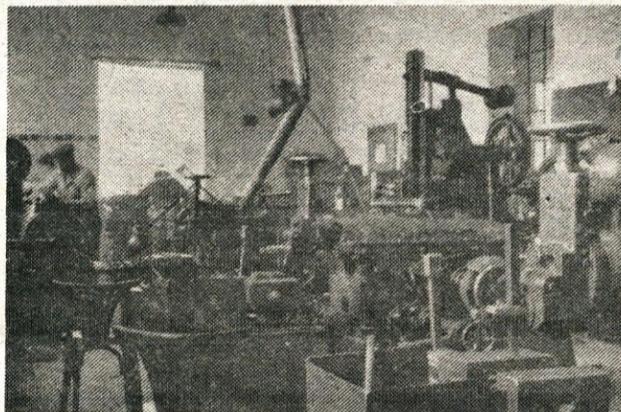
Strojna oprema je bila v tistem obdobju zelo skromna. Orodja smo izdelovali brez konstrukcijskih načrtov, kar po vzorčnih artiklih. Izdelava in kvaliteta orodij sta bili torej odvisni predvsem od sposobnosti, spretnosti in iznajdljivosti vsakega posameznega orodjarna. Z rastjo proizvodnje v

Titanu pa so se pojavile tudi zahteve po hitrejšem osvajanju artiklov in s tem seveda tudi orodij. Od leta 1960 do 1965 smo v naši orodjarni dobili nekaj pomembnih orodjarskih strojev. To nam je omogočilo izdelavo zahtevnejših orodij na podlagi sodobnejših tehnoloških postopkov, ki omogočajo tako zahtevnost proizvodnje. Istočasno pa se je pokazala potreba po bolj kvalitetno pripravljene dokumentaciji za racionalnejše izkoriščanje strojnih in ročnih orodjarskih kapacitet. Kasneje je razvoj orodjarne potekal predvsem v dopolnjevanju strojne opreme in uvajanju mehanizacije in avtomatizacije postopkov.

Zmogljivosti orodjarne morajo presegati zahteve proizvodnih tozdov, želimo pa si, da bi njeni proizvodi in storitve zadovoljevali tovrstne potrebe v kamniški in domžalski industriji.

Zavedati se moramo, da je prav orodjarstvo nosilec razvoja proizvodnje avtomatizacije. Zaradi tega pa morajo biti problemi orodjarstva problem širše skupnosti in ne samo tistih, ki se zanimajo za proizvodnjo orodij.

Orodjarna je vrednota, ki je ni mogoče kupiti, ampak jo mora skovati čas. Kot celota mora vsak posameznik izkazovati visoko strokovno znanje in dolgoletne izkušnje. Prav dolgoletna tradicija pa daje naši – Titanovi orodjarni – še posebno vrednost.

Orodjarna pred več kot 30 leti

Obljubo smo v marsičem presegli

»Na zgodovinski in slavnostni dan, ko prevzemamo plod svoje roke, obljubljamo voditi in upravljati podjetje tako, da bomo izpolnjevali in presegali obveznosti do petletnega plana, izboljšali kvaliteto naših izdelkov, znižali polno lastno ceno, tekmovali med seboj ter tako dokazali, da smo vredni zaupanja naše Partije in tovariša Tita ter sposobni voditi sami naše podjetje v socialistično samostojnost«, so bile besede, zapisane v resoluciji prve seje DS DO Svilanit 6. septembra 1950.

Danes lahko delavci Svilanita ob praznovanju tovarniškega praznika s ponosom ugotavljamo, da je bila prehojena pot našega razvoja v posameznih letih sicer težka, toda kalila je voljo in zaupanje in smo danes lahko ponosni, da smo dano obljubo v marsičem presegli.

V letu 1948 je bilo v Svilanitu zaposlenih 50 delavcev, leta 1959 se prične izgradnja tovarne na sedanji lokaciji na Perovem, leta 1961 je bilo prvič v izvozu prodano za 18.084 dolarjev blaga, leta 1962 je bila 20. oktobra dosežena prva milijarda dohodka, v letu 1974 se na osnovi ustavnih amandmajev ustanovita dve TOZD in DSSS, leta 1982 je bila dosežena ena nova milijarda dinarjev prihodka.

To so le nekateri pomembnejši mejniki v našem razvoju, za leto 1986 pa lahko ugotavljamo, da bo skoraj 880 zaposlenih delavcev ustvarilo okrog 9 milijard dinarjev prihodka, od tega bo 16 odstotkov prodano na konvertibilno področje, po dohodu na delavca in izplačanih OD na zaposlenega se uvrščamo v vrh slovenskih tekstilnih tovarn.

Vsi ti rezultati nedvomno niso

nastali čez noč, temveč so rezultat marljivega dela in pravih poslovnih odločitev. Povprečni OD v zadnjih mesecih je bil nekaj nad 140.000 din in je skoraj zavidanja vreden, če ne upoštevamo, da skoraj polovica delavcev Svilanita že vrsto let dela po WF normativih in jih presega, da je dobro desetletje vpeljano nagrajevanje kakovosti dela, da nas izvoz na konvertibilno področje sili v dobro kvaliteto izdelkov in v kvaliteto izdelkov za domači trg in izvoz ni razlike, da v okviru možnosti skrbimo za razvoj tehnologije in posodabljanje strojne opreme, da razpolagamo z lastnimi obratnimi sredstvi in se kreditov poslužujemo le za priprave izvoza. To so dejstva, s katerimi lahko zagovarjamo tudi takšne osebne dohodke in pričakujemo, da jih bomo ob upoštevanju družbenih usmeritev ter doseženih rezultatih poslovanja tudi realno ohranjali.

Rezultati poslovanja in gospo-

darska gibanja nas, kljub nekaterih težavam, navdajajo z optimizmom, saj se je v glavnem normalizirala preskrba s surovinami, za proizvodnjo je bilo realiziranih nekaj nabav nove sodobne strojne opreme, v tkalnici frotirja in svile bo teklo nekaj novih statev. Po nekajletnem zatišju to daje novo upanje, da bo dobre rezultate poslovanja verjetno možno ohranjati tudi vnaprej, zlasti če se bodo uresničevale tudi družbene usmeritve o stimulaciji izvoza in realnem tečaju dinarja. Kljub doseženim uspehom pa je pred nami vrsta zahtevnih nalog.

V tkalnici frotirja so se v teh dneh pričele priprave na montažo novih statev. Proizvodnja bi se začasno zmanjšala, če ne bi začasno povečali nočnega dela žensk. S tem odstopamo od pred leti zapisanega načela, da bomo nočno delo žensk zmanjševali, toda neizprosna ekonomska logika nas sili v to, da proizvodnja

Jože Maček in Maks Novak že trideset let v »Svilanitu«

ne sme biti zmanjšana in je to možno doseči le s povečanim naporom in nočnim delom zaposlenih tkalk.

Poleg načrtovanja še dodatne nove opreme in strojev za posodobitev proizvodnje v obeh TOZD-ih že tečejo priprave za razširitev pripravljavnice in tkalnice frotirja ob Kajuhovi cesti. Prostorska stiska v proizvodnji obeh TOZD je precejšnja, zlasti če upoštevamo, da so skladišča za gotove izdelke minimalna in nam občasno povečane zaloge povečujejo stroške skladiščenja in transporta. Pri razširitvi proizvodnih prostorov pa bo nedvomno prevladovala težnja, da se gradi v okviru razpoložljivih sredstev in te investicije ne smejo vplivati na poslabšanje rezultatov poslovanja.

Že nekaj let in nedvomno prepočasno tečejo aktivnosti izdelave opisov del in nalog, konec letošnjega in v začetku prihodnjega leta je pričakovati izdelavo novih analitskih ocen. Ta naloga bo za celotni kolektiv težka preizkušnja naše sposobnosti, stro-

kovnosti in zavesti, da bomo s trezno in preudarno odločitvijo sprejeli, da želimo boljše nagrajevati dobro in strokovno delo. To pa naj nam bi bilo tudi zagotovilo za uspešno delo v bodoče.

Ob vseh omenjenih naporih in prizadevanjih pa velja omeniti, da se v okviru možnosti le zavedamo, da je osnova našega dela le človek. Težko je sicer presoditi, ali smo z organizirano prehrano med delom, preventivnimi zdravstvenimi pregledi in preventivnimi okrevanji, organiziranjem letnih dopustov v naši počitniških zmogljivostih, nakupom stanovanj in dodelitvijo stanovanjskih kreditov in ostalimi aktivnostmi dosegli postavljene cilje, da le zdrav, neobremenjen in spočit delavec lahko na svojem delu da primerne rezultate.

Nemogoče se je ob takšnem praznovanju dotakniti vseh večjih in pomembnejših dogodkov, mnogi cilji so zaenkrat tudi še skrite želje, ob takšnih praznovanjih si želimo videti prehojeno pot in prihodnost čim lepšo, pozabiti na težke in neprijetne do-

godke, jih potisniti čimprej v pozabo. Prav je tako. Generacije Svilanita so s svojim delom opravile zaupano nalogo, naša obveznost pa je, da doseženo vsaj ohranimo in generaciji za nami zagotovimo vsaj to, kar so nam zapustili naši jubilatje in oktobrski nagrajenci.

BOGO WIEGELE

Naravoslovni dan

Danes smo imeli naravoslovni dan. Učenci 3. in 4. razreda smo se zbrali v razredu. Tovarišica nas je razdelila v štiri skupine. Vsak učenec 4. razreda je imel na skrbi dva tretješolčka. Jaz sem imel na skrbi Dejana in Jurta. Če bi me kdo spremljal, bi dejal, da se vedeta kot dojenčka. Met potjo sta si vedno nagajala. Ko smo prispeli v gozd in zapustili sijoče sončne žarke, smo se razporedili po gozdu. Najprej smo nabrali liste bukve in gabra. Nato je Jure našel list in plod kostanja. Zgledal sem želod in list hrasta. Morali smo po bregu. Meni se je posrečilo priti brez težav. Jure pa se je pri spuščanju oprjel suhega debla. Deblo se je izruvalo in Jure je padel na trebuh.

V gozdu smo našli več kot smo pričakovali. Razen lista hrasta in želoda sem odkril še list breze, javorja in žir. Tako sem imel vse. Z ostalimi skupinami smo zapustili gozd. Zunaj so nas toplo pozdravili sončni žarki. V šoli smo vse zložili v škatle. Tovarišici smo odgovarjali na vprašanja. Najlepše predmete iz narave smo nalepili na tablo. Ko smo se o vsem pogovorili, smo odšli domov s prečudovitimi vtisi.

MIRAN PAVLIČ

4. razred
literarno dop. krožek
podr. šola Loke pri Kamniku

Milanu Windšnurerju, Zdenki Rijavec in Karlu Buserju najvišja priznanja za strokovno, družbenopolitično in prizadevno delo

Za povezovalnico še vedno ni dovolj denarja

V načrtovani projekt niso bile vštete vse komunalne dejavnosti, zaradi dodatnih del in zaradi vse večje inflacije so se stroški povezovalne ulice znatno povečali. Za dražjo investicijo pa je poleg naštetega po mnenju članov izvršnega sveta kriva tudi slaba projektna dokumentacija. Ker nekateri še vedno niso poravnali obveznosti iz samoupravnega sporazuma, je izvršni svet sklenil, da bodo nadaljevali z akcijo zbiranja denarja pri obrtnikih in delovnih organizacijah, ki prispevka do sedaj še niso plačale.

Zaradi omenjenih slabih izkušenj je izvršni svet predlagal, da bi v prihodnje začeli z investicijami šele, ko je pripravljena vsa potrebna dokumentacija in so zagotovljena vsa finančna sredstva.

Na priporočilo izvršnega sveta bodo Komunalno podjetje Kamnik, samoupravno interesna komunalno-cestna skupnost in pripravljali odbor za gradnjo povezovalnice pri izvršnem svetu dopolnili finančno poročilo o izpolnjevanju obveznosti po samoupravnem sporazumu o sofinanciranju gradnje povezovalne ulice oziroma nakazilu dogovorjene obveznosti samoupravni interesni komunalno-cestni skupnosti. Ta bo za prihodnje leto na priporočilo izvršnega sveta kot prednostna planirala sredstva za poravnavo obveznosti za gradnjo povezovalnice in sicer na osnovi zaključnega poročila, ki ga bosta pripravila gradbeni odbor in investitor.

Gradbeni oz. pripravljali odbor naj bi tudi čimprej izpeljal odstranitev ograje pri Srednji ekonomski in naravoslovni šoli Rudolfa Maistra zaradi večje preglednosti križišča.

Izvršni svet je na koncu sklenil, da se organizacije, poslovne enote in samostojni obrtniki, ki kljub ponovnemu pozivu ne bodo poravnali dogovorjene obveznosti, poimensko objavijo v Kamniškem občanu.

R. GRČAR

Povezovalna ulica dobiva končno obliko

Mineva dobro leto, odkar smo pričeli z gradnjo povezovalne ulice. Investitor je bil Komunal-

no podjetje Kamnik, dela pa je izvajalo podjetje SCT iz Ljubljane s kooperanti. Tehnično dokumentacijo sta pripravila »Biro« Kamnik ter inženiring SCT. Dela na objektu je vodil investitor s sodelovanjem pripravljalnega, kasneje gradbenega odbora, katerega je imenoval Izvršni svet SO Kamnik. Glavni cilj sodelavcev je bil, da se cesta z ostalimi objekti čimprej zgradi, in s čim manjšimi stroški. Pri tej naglici smo seveda naleteli na veliko težav, zlasti pri usklajevanju načrtov, pritek finančnih sredstev je bil nereden, žatikalno se je pri iskanju potrebnih dovoljenj in soglasij ter iskanju najboljših rešitev in sprememb z ozirom na interese naših občanov ter raznih strokovnih komisij. Kljub vsemu nam je uspelo, da smo cesto z mostom in podhodom za pešce dokončali do dogovorjenega roka ter jo izročili svojemu namenu na letošnji praznik dela, 1. maja.

Že ob otvoritvi pa smo občanom sporočili, da bomo z dograditvijo sekundarnih del nadaljevali, tako da bo objekt poleg ozkega funkcionalnega dela dobil tudi lep estetski izgled in tako dopolnil celoto južnega mestnega dela. Že na začetku del smo to razdelili na dve fazi in sicer tako, da v enem letu končamo objekt do faze funkcionalnosti, v drugem letu pa uredimo vsa ostala dodatna dela. Do sedaj smo že močno posegli v drugo fazo in veliko načrtovanih del tudi opravili.

Potek del pa je seveda odvisen od pritoka finančnih sredstev in kot kaže bomo morali drugo fazo končati prihodnje leto (most za pešce in kolesarje, asfaltiranje parkovnih prostorov, ureditev križišča).

Ker pa občane zanima, kako smo gospodarili z denarjem, ki smo ga s SaS zbrali za to investicijo, podajamo sledeče poročilo:

Opravljen dela do otvoritve:
- zgrajen je bil most čez Kamniško Bistrico. Istočasno so se gradili tudi piloti za peš in kolesarsko brv in del opornega zidu; to so dela, ki jih je bilo zaradi ekonomičnosti in stroškov nujno izvesti vzporedno z gradnjo mostu.

Stroški	61.932.918
- cestniški z zemeljskimi deli, tamponom, asfaltiranjem, z odvozom na Usnjarsko ulico in delna ureditev parkinga pred športno halo.	
Stroški	46.478.393

podhod za pešce in kolesarje je bil do otvoritve izgotovljen toliko, kot je predvidevala ponudba, to se pravi brez talnih zidov v polkrogu in brez asfaltne prevleke.

Stroški	17.550.632
- PTT prevajanje po projektu	5.525.227
- javna razsvetljava	1.590.864
- prehod toplovodnega omrežja	1.900.508
- kanalizacija	6.072.235
- nadomestne garaže	8.329.317
- oporni zid - rušenje garaž	10.074.045
- razna dodatna gradbena dela	24.129.356
-	183.583.495
- priprava tehnične dokumentacije z odškodninskimi zahtevami	23.269.250
- ostali stroški	1.388.252
Skupaj	208.240.997

Iz popisa se vidi, koliko so nas stali glavni elementi objekta do otvoritve. Podrobnejši pregled je seveda veliko bolj obširen.

Po otvoritvi ulice je bilo treba dela nadaljevati. Izvajalec je glede na dogovor gradbenega odbora in investitorja nadaljeval s planiranimi deli, kljub finančnim težavam. Sredstva niso redno dotekala kljub opozorilom IS občine in gradbenega odbora. Žalostno je, da imamo v občini še nekaj organizacij združenega dela, kot tudi lastnikov drobne obrti, ki so SaS o združitvi sredstev podpisale, denarja pa niso nakazali.

Z investicijskimi deli smo nadaljevali, in sicer smo morali pripraviti projektno dokumentacijo za dokončanje pohoda, kolesarske in peš poti, ureditev stopnišč, izdelati projekte za promet ter dopolniti osnovni projekt za vse spremembe, katere so med gradnjo nastale. Po ureditvi teh del smo pričeli z gradbenimi deli. Pri podhodu smo izdelali notranje in zunanje zidove poligonalne oblike s ponovnimi izkopi in zasipi, izdelali smo stopnice ter jih opremili z ograjo in zaključnimi krili, napravili smo odvodnjavanja, uredili brežine ter podhod asfaltirali.

Vzporedno so tekla tudi dela na kolesarski poti med Metalko in osnovno šolo Frana Abrehta. Ta pot je bila del novega projekta. Sprememba je nastala zato, ker smo prvotno načrtovali, da bodo pešci in kolesarji skupno uporabljali pot

od Kidričeve ulice do podhoda. Po ponovni pročitvi prometne komisije in spomeniškega sveta, pa smo morali poti ločiti. Napravili smo torej novo kolesarsko pot in s tem preprečili da ne bi kolesarji uporabljali ozko grlo na povezovalni ulici med Metalko in Idejo (staro Eto). Ker se je ta nova dodatna pot morala povezati z že narejeno kolesarsko potjo ob cesti, smo zaradi višinskih razlik uredili tudi vzhodni prostor pred večinamensko dvorano. Z asfaltiranjem tega prostora smo delno uredili tudi okolico dvorane, ki pri gradnji ni bila dokončno obdelana. Uredili smo tudi zelenice z dovozom humusa, planiranjem in grabljenjem med šolo in Metalko, ob večinamenski dvorani in peš poti, ob odcepu za Usnjarsko ulico in hortikulturno uredili celoten kompleks povezovalne ulice.

Za vsa ta dodatna in ureditvena dela smo porabili 33.660.000 dinarjev.

Skupna finančna konstrukcija je torej sledeča:

Stroški do otvoritve (I. faza)	din 208.229.018
Dodatna dela	din 33.660.000
Skupni stroški investicije	din 241.889.018
Zbrana sredstva (dohodki)	
- po SaS OZD	din 123.529.272
- drobno gospodarstvo	din 7.713.235
- SIKCS po SaS	din 32.900.000
- KS mesta Kamnik	din 6.683.100
- SSS občine Kamnik	din 20.000.000
- posojilo SIKCS	din 24.000.000
Skupaj zbrana sredstva	din 214.825.607
Manjkajoča sredstva:	
- stroški investicije	din 241.889.018
- zbrana sredstva	din 214.825.607
Manjkajoča sredstva	din 27.063.411

Poiskati bo torej treba manjkajoča finančna sredstva in urediti tudi s SIKCS-om, kaj bo z danim posojilom. Čimprej pa bo treba razmisliti, kje bi dobili še dodatne vire, da bi zgradili preprosto brv za pešce in kolesarje, da bi uredili križišče povezovalne ulice z obvoznico in asfaltirali parkirne prostore na obeh straneh povezovalne ulice.

Gradbeni odbor
dipl. ing. Dušan Štefula

S Turističnim društvom v Goršeto galerijo na Koroškem

V soboto, 13. septembra, smo se odpravili s Turističnim društvom Kamnika na izlet preko meje.

Že zgodaj zjutraj smo se vsi nestrpni zbasali v avtobus, kjer nas je veselo pozdravil dr. Sadnikar, ki je tudi tokrat vodil izlet.

Mahnili smo jo proti Trziču, kje smo se namenili; navneži, popiti jutranjo kavo v Deteljici, a smo ugotovili, da je vse še za prto. Natakara v edinem že odprtem bifeju pa je komaj sproti napajala najbolj žejne Trzičane, kako neki bi še komu ponudila kavo? Komur je kavo le uspelo dobiti, mu je ni postregla s smetano, (tržiške krave menda molzejo bolj pozno), temveč s slabo voljo! Toda, ker smo turizem ljudje, se nismo dali oslabovoljiti in smo se pospešeno odpravili proti meji.

Jutro se je napravilo lepo in sončno in Karavanke so se smehljale v sijaju.

Naša prva postaja na Koroškem so bile Sveče. V tej preprosti vasi je trinajst let delal in živel slovenski kipar, poznavalci pravijo, da eden največjih, France Gorše. V preprosti kmečki hiši si je uredil atelje in v skednju odprl edinstveno galerijo številnih del, ki jih je ustvaril v letih dolgih iskanj po starem in novem kontinentu, pa tudi v zahtejni zadnjih let na koroški, a vendar slovenski zemlji.

Najprej nas je prijazna gospa, umetnikova gospodinja, peljala skozi vrtno galerijo kipov mož, ki so bili za Koroško pomembni. Tako smo se seznanili z Einspielerjem, Jenežičem, Milko Hartmanovo in Pavlom Kernjakom, če omenim le nekatere. Čisto zadnji v vrsti je bil bronasti kip umetnika, njegov avtoportret. Najbolj dovršen, najbolj zgovoren in najbolj »goršetoški«.

Galerija, postavljena v nekdanjih svilih, se naravnost zliva s preprosto kmečko arhitekturo. Ni dvoma, da je umetnikovo snovanje gnalo iz istih slovenskih korenin.

V notranjosti je razstavljenih veliko kipov in risb. Tu smo go-

vorili o Goršetovem delu in materijalu, ki ga je uporabljal. Tudi o znamenitem orešču, ki ga je sam izumil in poimenoval. Najmočnejša pa je bila nema govornica razstavljenih umetnin.

Naj omenim le nekatere, ki so se mi najbolj vtisnile v spomin. Na primer Čudež; oče in začuden mati, ki držita v rokah otročka - pravi mali čudež. Naj se spomnim razstavljenih sakralnih umetnin, le nekaterih iz vrste, ki krasijo mnoge naše in tuje cerkve. Ali pa otroške podobe iz žgane gline, potem dve Sestrici! Hudomušno smo se nasmihali ob skulpturi Sodobniki, ki so upodobljeni brez glave. Priprava čana sem, da jim jih umetnik, če se le bliskoma ozremo na njegovo trmovo življenjsko pot, ni slučajno pozabil izoblikovati.

Kdo drugi se bo raje spomnil skupnice Duše, ali pa prv elgrečovskih Binkošti.

Vsekakor se nekateri niso in niso mogli ločiti od galerije.

Po ogledu smo odšli na vaško pokopališče, kjer so letos avgusta položili velikega umetnika v naročje slovenske zemlje. Prof. Anda Peterlinova mu je v imenu vseh nas darovala prelep šopek dečih nageljnov.

Ogledal smo si še vaško cerkev, ki je kakor velika večina koroških cerkev, zasnovana še v gotiki, preurejena v pozlati baroka in ne manjkata ji Goršeto-va kipa.

Zapustili smo prijazne Sveče in se tik pred dvanajsto še uspeli zakaditi v obcestni market. Skoraj sleherni izmed nas je kupil kakšno zrno kofeta za spomin...

Kmalu je v našem Viatorju zašlo kot v kakšnem luksuznem ameriškem avtobusu I. a kategorije, kjer v priročnem bifeju potnikom ne le kuhajo, temveč tudi pražijo kavo!

Poslovili smo se od mamice Drave, kot jo imenujejo koroške pravljice, se vozili švige švage mimo prelepih koroških vasi in trgov, mahali skozi okna pašočim se kravicam in poslušali smo zanimivo razlago dr. Sadnikarja, ki se je trudil predstaviti nam to

zemljo in deželo čimbolj zanimivo in slikovito.

Tako smo dospeli v Dobro vas. Ogledal smo si zelo zanimiv kompleks samostana in cerkve, ki je nekoč pripadala avguštincem, danes pa tako kot povsod, ne vedo kdo in kako bi te ogromne, a vendar lepe in vredne stavbe vzdrževal. Ogledali smo si tudi zanimivost, spodnjo cerkev ali kripto, ki je gotika ne pozna, razen v nekaj izjemah, npr. v Novem mestu.

Hvaležni smo bili našemu cariniku na meji, ki nam ni prevrnil celega avtobusa in odjadrali smo na našo stran. Brželi smo po znamenitih dolinah, ki nam jih je vodil spet naslikal v pripovedi, tokrat v grozotah konca druge svetovne vojne.

Pozno popoldne smo se pripeljali v Šentanel, na domačijo, kjer je bil rojen skladatelj Luka Kramolc. Kako bi bilo lepo, če bi se tega spomnili tudi s kakšnim zapisom na hiši!

Brž smo si naphali sestradane želodce, namočili izsušena grla v domačem moštu in seveda kmalu nato zapeli. Saj če velja, da sta dva Slovenca kvartet, kako sm šele gostoleli mi, ki nas je bil cel avtobus!

Naredili smo še nekaj »gasilskih« posnetkov in silno natlačene in najedene nas je avtobus odvel do Slovenj Gradca. Tam smo si ogledal obe prelepi cerkvi, eno v ornatu zlatega baroka, eno pa v strogosti srednjeveške gotike. Prva je bila menda sezidana v spomin na Elizabeto Andeško, kamniško milo gospodično iz že davne zgodovinske preteklosti. O vsem tem je govoril naš vodil. Ogledal smo si tudi Sokličev muzej, ki je nastal iz privatne zbirke župnika Sokliča. Muzej je res vreden ogleda, saj hrani poleg mnogih slik tudi knjige, novce, arheološke predmete, kipce, orožje in mnogo narodopisnega blaga. Vredno ogleda!

Kjer stoji dandanašnji Stari trg pri Slovenj Gradcu, je bil antični Colatio. Postaja ob rimski cesti iz Emone in Celee za Iueno in Virunum (današnja Gospa Sveta), trgovska in vojaška zveza,

antična žila utripalnice med Norikom in Italio ter Panonio.

Na hribčku nad Starim trgom stoji silno zanimiva cerkev Sv. Pankracija, ki je bil po legendi rimski vojščak. Ali stoji na mestu rimskega templja, skriva zasnovo ali celo arhitekturne ostanke poganskega svetišča? Od kod nenavadni, skoraj zagotovo rimski, monolitni steber sredi gotike, pozneje pa še večkrat predelane skromne cerkvice, ki tiči v obzidju pravega turškega tabora?

Vse to smo ugibali skupaj z vodičem, odgovorila pa bi le dobra izkopavanja.

Večer se je prikredel nad slovenjgraške griče in avtobus nas je odpeljal proti velenjski strani. Mimogrede smo si iz drvečega vozila pogledali, kje leži Huda luknja, skalnata votlina s prevodom, ki je v mlajšem paleolitiku nudila zatočišče tedanjim prebivalcem, ki jih je pestilo polednitveno muhasto podnebje.

V avtobusu ni bilo šalam in petju ne konca ne kraja. Tik pred Kamnikom nas je dr. Sadnikar povabil na naslednji izlet, ki ga namerava Turistično društvo pripraviti v oktobru. Šli naj bi v Belo Krajino na trgatve. Pojdete z nami?

V. V. PERKO

Ljubitelji psov - podarim 7 mesecev staro psičko. Tel. 831-606.

Prodajam nerjavečo pločevino 0,8 za dimnik in nova vrata jelovica (mahagonij). Tel. 832-786.

Folklorna skupina Kamniška Bistrica vabi vse, ki imajo veselje do ljudskih plesov, da se vključijo v naše delo. Vpisujemo vsak tork in petek od 21. do 31. oktobra ob 20. uri v SENŠRM Kamnik.

Vljudno vabljeni!

Ugodno prodajam ca. 1000 kom. rabljene betonske strešne opeke. Mišič, Kamnik, Šutna 8, tel. 831-754.

Na Titovem trgu je že postavljen še en šank. Ni jih malo, ki se upravičeno, pač zaradi izkušenj, sprašujejo, kdaj bodo kje bližje tudi sanitarije. V prehodu pred Maleševoj galerijo in še kakšnem drugem prehodu pač niso umestne. (M. R.)

Marsikdo se sprašuje, kaj dela ta ne ravno lepa železna konstrukcija v »predverju« Kamnika. Morda opozarja turiste na naravne lepote mesta...?

Tovarna pogrebne opreme »Menina«, Šmarca, Trg padlih borcev 3, Kamnik,

objavlja po sklepu komisije za delovna razmerja naslednja prosta dela in naloge:

1. vzdrževalca postrojev 2. dveh mizarjev

Pogoji:
pod 1: strojni ključavničar in najmanj 2 leti delovnih izkušenj pri vzdrževanju strojne opreme
pod 2: lesar širokega profila - mizar - in eno leto delovnih izkušenj
Delovno razmerje bodo sklenili za nedoločen čas, s polnim delovnim časom. Kandidati naj prijave z dokazili o končani šolski izobrazbi pošljejo ali prinesejo osebno na gornji naslov v 8 dneh po objavi. O izbiri bomo kandidate obvestili v 30 dneh po izbiri.

»Nobena stvar ni naključna«

Deset izdanih knjig je, ob vsem drugem napisanem in natisnjem, dovolj tehten vzrok za kratek pogovor z Ivanom Sivcem, pisateljem in novinarjem, ki se je pred 37 leti rodil v Mostah pri Komendi, zdaj pa živi v Mengšu.

»Se zmeraj sem čustveno povezan s Kamnikom,« pravi, »korenin ne moreš odrezati. In prvo leto spoznavanja sveta največ prinese, zato so bile tudi vse moje prve knjige vezane na dom, na očetovo pripovedovanje. In tudi na bratovo, Cirilovo, ki sam rad kaj napiše. A še rajši dela omare – eden ode, drugi sode, pravijo.«

Ivan Sivec je zelo ploden avtor – sam sicer pravi, da je zdaj prišlo obdobje, ko bo količinsko izdelkov manj, bodo pa še bolj pretehtani – saj poleg rednega novinarskega dela na ljubljanskem radiu ogromno piše. Dolej je izšlo deset romanov, objavljala slikanice za otroke. Napisanih, a neobjavljenih ima 300 humoresk, 300 pravljic in okrog 800 drugih besedil (pesmi, doda nekoliko zadržano). Tudi v Kamniku smo vedeli njegovo igro Disko, pod vaško lipo, več njegovih besedil so uglašili narodnozabavni ansambli. Ob tem pa sploh ni zanemarljiv podatek, da je šel po srednji tehnični šoli v službo, potem pa je ob delu diplomiral na slavistiki. »Vedno me je vlekel v to smer,« pravi, in je upravičeno ponosen, ko doda, da je bil poleg dveh kolegic edini moški, ki je ob delu v rednem roku diplomiral.

»Saj mi nekateri očitajo, da ti, sto, kar pišem, sploh ni literatura. Drugi pravijo, da so moji izdelki solidno povečerništvu. Dolej so bile vse naklade prodane. Po duši sem res med zelenimi, a v okviru socialistične zveze, da ne bo pomote. Borim se za kmečkega človeka, za njegovo zemljo. To je prevladujoče v mojem delu, čeprav sem posegel tudi na druga področja, recimo v študentsko življenje. Nekaj, ali največ, je temu kriva moja nave-

zanost na rojstni kraj, na očetove pripovedi, na mladost. Ko sem bil otrok, smo za pusta sredi Most kurili kres, prišli so ljudski godci in zaigrali. Vas je bila prav idilično povezana. Danes si prizadevajo oživiti običaje, a se mi zdi, da ni več tiste pristnosti. Verjetno pa me prav to še zdaj vleče k ljudski glasbi. Današnja vas se je spremenila, tu so vse novosti še veliko bolj očitne kot v mestu. To sem skušal zajeti v igri Disko pod vaško lipo, ki je napisana po bratovih motivih, uprizorilo pa jo je Šentjakobsko gledališče. Nek star kmet mi je rekel: vsi so se smejali, jaz sem pa jokal ob predstavi.«

Sicer pa pravi, da z zadnjim romanom, Beg pred senco, ni več povsem zadovoljen, le toliko, kolikor je drugačen od prejšnjih. »Poslal sem ga na natečaj Kmečkega glasa, ni bil nagradjen, pač pa odkupljen. Dogajanje – špekulacije v kmetijskih zadrukah – je navidezno postavljeno v kamniški prostor, lahko bi bilo kamorkoli drugam. To pripovedujem zato, ker ljudje vedno ne razumejo, kaj je proza, kaj so resnični dogodki. Ob prvi knjigi sem imel precej težav z »glavnimi osebami« v romanu, potem smo se le sporazumeli. Večkrat me tudi sprašujejo, če sem res vse to sam doživel, ker pač uporabljam tudi pisanje v prvi osebi.

Toda, ne gre za osebno izpoved, ampak za način pisanja.«

V poklicu lahko še bogati svojo navezanost na kmeta in njegovo zemljo. Dela v dokumentarno feljtonski redakciji, pripravlja nedeljske oddaje Naši kraji in Ljudje, Naš gozd in S poti po Jugoslaviji. »Delava skupaj s Silvom Terškom, Kamničanom, zato je po svoje razumljivo, da veliko oddaj nastane v kamniškem prostoru. V službi si delovni čas samostojno razporejам, plačan sem od pripravljenih oddaj (minut), ne po urah. In to je srečna okoliščina, da lahko veliko pišem. So pa še druge. Gotovo je zelo dragoceno, da imam urejeno življenje, zelo razumevajočo ženo, in dva otroka, trinajstletno Vesno in osemletnega Iztoka, ki se že poskušata v pisanju, sicer pa sta prva kritika tistega, kar napišem za otroke.«

Načrtov ima Ivan Sivec veliko. »Do decembra moram oddati rokopis mladinske povesti Pozabljeni zaklad. Govori o turistu iz Francije, ki pri nas odkriva zaklad iz Napoleonovih časov, pri tem pa trči na nas, hribovske mornarje iz Splošne plošbe Tunjice-Pšata. V naslednjem delu, ki bo namenjeno odraslim, bodo imele prvo besedo komasacije oziroma spremembe, ki jih povzročijo taki posegi na vas, tema pa je širše zanimiva. Ne samo zaradi posegov, ki so družbeno koristni in utemeljeni, pa ne vedno dobro izpeljani, ampak predvsem zaradi čustvene prizadetosti ljudi, kajti kmetje, zlasti starejši, novosti zelo težko sprejemajo. Zelim si napisati tudi knjigo o Komendi in Petru Pavlu Glavarju, ki je eden po krivici pozabljenih slovenskih mož. Pri tem mi bo v veliko pomoč življenjsko delo komenskega dekana, ki je zbral gradivo.«

Načrti najbrž ne bodo ostali prazne obljube, kajti Ivan Sivec pravi, »da nobena stvar ni naključna. Vsak rine do cilja. Če ga ne doseže, je bil napak postavljen.«

JANA TAŠKAR

Rezka Nograšek in njenih petinšestdeset let

Ko Kamniškega občana pripeljejo iz tiskarne, je do bralcev še dolga pot. Glasilo je treba v vsakem vremenu, naj piha veter ali pa pada sneg, raznositi po domovih. To težko in včasih prav naporno delo, že šestindvajseto leto vestno in z veseljem opravlja naša sogovornica Rezka Nograšek.

Njena hiša v Košihah je prav prijetna na pogled, saj obiskovalca z vseh okenskih polic pozdravijo rože, pred vrati pa stoji in zalajla stari in v začetku malce nezaupljivi pes čuvaj.

Rezko sem obiskal, ko je pobirala jabolka na svojem vrtu. Pravi, da bodo za žganjekuho dobra. Takoj je bila pripravljena za pogovor in sem komaj uspel sproti zabavljati vsako podrob-

nost, ki jo je povedala, kar tako na pamet, saj ji številke, imena in datumi sploh ne delajo težav.

»Rojena sem bila na Dolenjskem, v vasi Blanca blizu Sevnice. V družini je bilo devet otrok in nam ni bilo ravno z rožicami postlano, vendar bi vse še nakakalo šlo, če se ne bi začela vojna. Bratje so že na začetku stopili v boj za pravico, domači pa smo pomagali partizanom na vse mogoče načine. Nosili smo jim pošto, hrano, zdravila in na eni takšnih poti me je zajela nemška patrolja. Nič niso zalegli izgovori, sledila so zasliševanja, zapor in nazadnje deportacija v taborišče Altenburg. To taborišče na srečo ni bilo uničevalno, toda lahko ni bilo za nikogar.

Kljub vsem težavam sem se

tam prvič videla s svojim bodočim možem, po rodu iz Kamnika. Težka so bila leta v taborišču in ko sem osmega januarja leta petinštirideset prišla domov, nisem mogla verjeti, da je res svoboda.«

Medvojna ljubezen ni ugasnila in kaj kmalu je Rezka postala Kamničanka, z možem pa sta skupaj živela v novozgrajeni hiši v Košihah. Na kakšen način pa ste začeli raznašati Kamniškega občana? »Že od leta 47 sem aktivistka Rdečega križa, navajena dela z ljudmi, in so me kar avtomatsko določili še za raznašanje glasila. V začetku sem raznašala precej izvodov, sedaj pa raznašam petdeset izvodov po Košihah in Tunjski cesti.«

Kot pravi sogovornica, ji tudi v snegu in dežju ni težko prinesiti ljudem »Občana« na dom, vendar je sedaj v takem primeru veliko bolj previdna. Pozimi si je namreč na ledeni plošči poškovala nogo in še sedaj čuti posledice.

Zaželimo torej Rezki obilo zdravja in sonca na njeni življenjski poti, ter nasvidenje do naslednjic, ko zopet prinese Kamniškega občana.

JANEZ BALANTIČ

Travnik (5000 kv. m) oddam v najem. Naslov v uredništvu.

Inštruiram matematiko, fiziko in osnove elektro-tehnike. Tel. 737-278.

Najvišje priznanje predstavitvi izvirnih izročil

Folklorna skupina »Kamniška Bistrica« iz Kamnika je ob izteku letošnjega tretjega septembrskega tedna dosegla največji uspeh v devetnajstletnem obdobju obstoja in delovanja: na mednarodnem folklorem festivalu tekmovalnega značaja v bližnjem italijanskem Trentu je za prikaz izvirnih folklornih izročil požela najvišje ocene, prejela zlato plaketo festivala in odnesla razpisano prvo denarno nagrado.

Srečanje najboljših predstavnikov iz vrst izvirnih in reproduktivnih folklornih skupin alpskih držav je bilo od 19. do 21. septembra letos v italijanskem Trentu. Pod pokroviteljstvom mestne občine in ministrstva za turizem je tod potekalo že drugič: v želji za celovitejšim in popolnejšim (s)poznovanjem kulture alpskih dežel je predstavljalo del širše manifestacije, posvečene glasbi in ljudski kulturi omejenega območja.

Mednarodno znanstveno srečanje, to pot ubrano na temo ljudskih glasbil in instrumentov, je spremljal bogat folklorni festival z ocenjevanimi tekmovalnimi nastopi izvirnih in reproduktivnih folklornih skupin iz Francije, Italije, Avstrije, Švice in Jugoslavije.

Folklorna skupina »Kamniška Bistrica« je sicer že nekajkrat gostovala v tujini in v beri njenih pomembnejših nastopov najdemo tudi udeležbo na mednarodnih festivalih (med njimi, denimo, zavzema posebno mesto sodelovanje na Balkanskem festivalu narodnih pesmi in plesov iz pred treh let), vendar se tekmovalna oziroma ocenjevalna nastopa v mednarodni konkurenci doslej še ni udeležila.

»Tekmovalni nastopi predstavljajo tudi na našem področju svojvrstni izziv, vendar terjajo izpolnjevanje cele vrste posebnih pogojev, ki jim je ljubiteljska skupina lahko kos le z vsestransko zavzetostjo v smeri jasno začrtanega cilja. Najverjetneje se »Kamniška Bistrica« festivala v Trentu ne bi niti poskušala udeležiti, če bi nam kandidature preko Odbora za stike s tujino in mednarodno sodelovanje pri Zvezi kulturnih organizacij Slovenije ne predlagalo združenje folklornih skupin Slovenije in naš dolgoletni strokovni sodelavec, dr. Bruno Ravnikar, jugoslovanski delegat v mednarodni organizaciji za folklorne izmenjave CIOF. V tem primeru pa tudi član mednarodne festivalne žirije,« pravi Franc Poljanšek, dolgoletni predsednik Folklorne skupine »Kamniška Bistrica«, zdaj njen strokovni vodja in koreograf, predsednik Odbora za folklorno dejavnost pri Zvezi kulturnih organizacij Slovenije in predsednik Združenja folklornih skupin Gorenjske. »Pomembno priznanje, dodatno motivacijo za intenzivne priprave nam je prineslo že obvestilo festivalnega odbora, da smo kot izvirna folklorna skupina iz Slovenije za nastop izbrani prav mi. To nam je sicer naložilo domala pol leta dodatnega trdega dela, saj smo se vseskozi zavedali, da bomo kot Kamničani v ugledni mednarodni konkurenci predstavljali Slovenijo in Jugoslavijo. Zato smo se še posebej potrudili.«

To o posebni zavzetosti moramo še najbolj razumeti, če so nam poznana stroga tekmovalna pravila, ki natanko opredeljujejo tudi sicer navidezne malenkosti in podrobnosti: da so bile pred odhodom na festival ob izpileni izvirni koreografiji in stoodstotnem obvladovanju vseh plesnih elementov posebne priprave kamniške skupine namenjene, denimo, garderobi. Prav za to priložnost je bila potrebna nabava novih srajc, predpasnikov in nogavic, pa obnova ošpetljev in spodnjih kril, templanje čevljev in škornjev itd.; plesalci so bili celo tako natančni, da so počrtni rdeče robove svojih škornjev, ker tako okrašenih naša originalna noša ne pozna. Dekletom in njihovim krilom so bile ponovno

»vzete mere«, da je bila urejenost in skladnost skupine čim popolnejša – to in še mnogo drugih pomembnih »malenkosti« zategadelj, da bi garderoba skupine dosegla čim vernejši približek izvirni gorenjski narodni noši.

»Kljub temu, da smo se resno in zavzeto pripravljali, najboljšo uvrstitev na tekmovalnem nastopu še zdaleč nismo pričakovali. Res je, da smo nadvse uspešno predstavili svoj del programa, a odločitev mednarodne žirije, ki nam je tako za garderobo in koreografijo kot za glasbeno in plesno predstavitev prisodila med vsemi nastopajočimi najvišje število točk, nas je nemalo presenetila,« pravi Franc Poljanšek. Čeprav je bila odlična uvrstitev nekako nenadejana – zanj so se izjemno potrudili prav vsi člani »Kamniške Bistrice«, enajst plesnih parov, harmonikar Karel Kutnar, citrar in priložnostni baritonist Tomaž Plahutnik ter seveda vodja in koreograf Franc Poljanšek – pa je bila, tudi po navdušenem sprejetju občinstva sodeč, nedvomno res zaslužena in utemeljena.

Tekmovalni uspeh, najvišje število točk, osvojitve zlate plakete mesta Trento in razpisane najvišje denarne nagrade – ta je znašala dva milijona lir – so priznanja za perfektno predstavitev dvajsetminutnega programa »Kamniške Bistrice« iz repertoarja izvirnih gorenjskih narodnih pesmi in plesov, v glavnem tovrstnega izročila domačega, kamniškega področja, kar naši skupini po besedah vodje in koreografa še posebej veliko pomeni: »Tudi s tem uspehom se vendarle potrjuje pravilnost usmeritve skupine, da vztraja pri raziskovanju, ohranjanju in posredovanju domačega folklornega izročila, čeprav nas včasih prav doma spremljajo očitki, češ, da po toliko letih še vedno ne znamo prikazati ničesar, kar je v folklorem izročilu značilno za druge pokrajine in dežele, oziroma njihove etnične skupine.

Morda bi se z odločitvijo, da namosno izvirnosti prikazujemo posnemanje drugačnega izročila, lahko marsikdaj hitreje in laže prikupili prenekateremu ljubitelju tovrstne eksotične »folklore« (le-ta je, posebej zadnji čas, izredno dobrodošla kot sam po sebi razumljiv magnet za najrazličnejše »turistične« prifideitve), vendar ostajamo zvesti svoji doslej usmeritvi. Področje, iz

katerega izhajamo, skriva v svojem izročilu še mnogoteri bogastva, ki jim dolgujemo vsaj to, da jih otmemo pozabe. – Žal je zgolj za amatersko folklorno skupino prehud kadrovski in materialni zalogaj, da bi se tovrstnih raziskav lahko sama strokovno lotila. Zdaj to pač počnemo po svoje in zmoremo le toliko, kolikor je v naših močeh. Škoda, da v tako izvirnem in bogatem prostoru v širšem smislu nismo uspeli poskrbeti za ustrezen strokovni raziskovalni pristop in je vse tovrstno početje odvisno le od ljubiteljske vneme redkih, v optiki nekaterih brččas čudaških posameznikov. Še bolj škoda pa je, da tudi izgledi za naprej niso prav nič spodbudnejši.«

S spoznavanjem lastne preteklosti in izročil prepoznavamo, opredeljujemo in ohranjamo svojo identiteto, oboje pa danes vse pre malo cenimo in spoštujemo. Ali lahko nemara (tudi) po uspehu svojih doslej ne-(s)poznanih rojakov in njihovem uspehu, o katerem je šel glas tudi onkraj domačih plotov, izvemo za svoje ljudsko-folklorno izročilo, ki ga na tujem ne le priznavajo, temveč vrednotijo tako visoko, da ga – odlično predstavljenega, posebnega, izjemnega – v ugledni mednarodni družbi celo najbolje nagradijo?

Laskavo in toplo ugodje vzbujajoče nam je, če se na mednarodnem srečanju ali tekmovalju dobro, morda za nameček kar izmed vseh najbolj odrežemo (sindrom, ki je sicer za kulturo, zlasti še za nekatere zvrsti kulturnih dejavnosti, v naših razmerah menda bolj latenten ali vsaj neizrazit; v obilnejši meri smo ga vajeni z drugih, bolj pri- in izmerljivih področjih, kljub pravi inflaciji siceršnjih mogočih in nemogočih tekmovalnih shodov in dirk). S prijetnimi, vzneseno-ponosnimi občutji ob kulturnih, posebej še vrhunskih kulturnih dosežkih bi napolned smeli? morali? uzreti in vrednotiti njihovo »vsebinu« in sporočilo, njihove poustvarjalce in posrednike (in naš siceršnji odnos do njih!); tudi kadar gre za ne(s)poznano domače kulturno izročilo in prav takšne domače kulturne (po) – ustvarjalce, ljubitelje, ki jim za (samo njihovo?) tovrstno početje ni žal žrtvovati marsičesa, z dandanašnjimi vse-preveč-zgolj-potrošniškimi vrednostnimi vatli v dalj in šir pač neizmerljivega.

Tone FTIČAR

Obirali smo korožo

Naša prva delovna akcija je šla v korožo. Ni odpadla, kot ste morda pomislili, ampak smo sli obirati korožo k naši sošolki Simoni. Imeli smo se kar dobro, samo disciplina, ah, ta naša ljubljanska disciplina. Ker sta obirala dva razreda, smo se na mah razdelili na dva tabora, 7 c. in 5. a. Pri Tinčtovih, kot se reče po domače, imajo dve njivi korože, manjšo in večjo. Ta veliki smo se zagnali na večjo, ta mali na manjšo.

Začetek. Sprva razgrajška skupina se je kmalu porazgubila po korozi in slišalo se je samo šušljanje, lomastanje, sem in tja je iz šole na prostem pokukala kaka kuštrava glava. Obirali smo uro in pol. Pa ne samo obirali. Pod visokimi, gostimi in polnimi korožnimi stebli se je dogajalo marsikaj.

Razrednika sta obiranje nadzorovala in ocenjevala. Ta mali so metali storže na našo njivo, da bi dobili slabše ocene, mi pa, ne bodimo leni, nazaj. Bitka se je končala s slabo voljo naše razredničarke. Preprosto naše divje narave ni mogla več krotiti.

Obiranje korože ni tako preprosto. Če sem storž nekoliko nerodno prijela, se je zlomilo celo steblo. Nekateri so se z ostrimi listi tudi porezali. Ranjenih je bilo kar veliko, napolnili pa smo vendar dva vrhana voza. Ko sta

bila polna, smo ju pokrili s polivinilom, zvečer pa ju je kmet, ki ga na polju prej nismo videli, odpeljali domov. Zadovoljen najbrž ni bil, saj smo pol obranih rastlin, namenjenih za silažo, potepali in uničili. Iz Žej, kjer so bile te naše topovske korožne vaje smo se vrnili z blatnimi oblekami, a dobre volje.

ALENKA ZALAZNIK, 7. c
OŠ KOMENDA-MOSTE

Montaža TV anten. Matija Zibelnik, Zavrti 5, Mengoš, tel. 737-194.

Odkupujem stara ostrejša in mehke les za kurjavo. Pečarstvo Avguštin, Suhadole 5, Komenda.

V Kamniku ali bližnji okolici iščem sobo za mirnega dijaka agroživilske šole. Emil Fijavž, Dermotova 10, Ljubljana, tel. (061) 346-346 popoldne.

Poceni prodam dva rabljena dobro ohranjena radiatorja Emo 1104/4. Informacije na tel. 832-806 po 14.30.

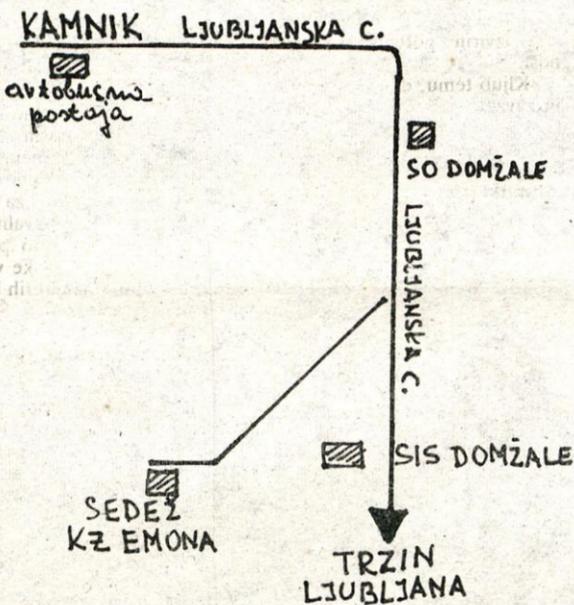
Obvestilo

1. Obveščamo vas, da se je uprava

Kmetijske zadruge Emona

preselila iz Kidričeve 14 v Domžalah na Koščevo 2, Domžale (bivši sedež inšpekcijskih služb).

Na Koščevi 2 poslujejo naslednje službe: **direktor, pospeševalna služba, komercialna in splošna služba.**

★ legenda – načrt lokacije

2. Obveščamo tudi vse zavarovance, ki so pokojninsko invalidsko zavarovani preko Kmetijske zadruge Emona, da morajo sami uveljaviti leta, ki so jih prebili v starostnem zavarovanju kmetov (11,5 leta). To storijo tako, da dvignejo delovno knjižico na Kmetijski zadrugi Emona, Domžale, Koščevo 2, na občini – Uprava za družbene prihodke, dvignejo potrdilo, da imajo plačane prispevke za starostno zavarovanje kmetov, na Skupnosti zdravstvenega zavarovanja dobijo potrdilo, da so bili starostno zavarovani. Ko pridobijo zgoraj našeta dokazila, jih vložijo v vložišču Skupnosti pokojninskega invalidskega zavarovanja v Ljubljani, Moše Pijadejeva 41.

3. Interesente za nakup delovnih let obveščamo, da je možno še do leta 1988 dokupiti leta, za kar rabijo naslednje dokumente: delovno knjižico, katero dvignejo na Kmetijski zadrugi Emona Domžale, Koščevo 2, na občini – Uprava za družbene prihodke, dvignejo potrdilo o plačanih davkih, pri referentu za kmetijstvo na občini pa dvignejo potrdilo, da so se v času, za katerega nameravajo dokupiti leta, ukvarjali s kmetijstvom.

4. Zavarovance, ki se poškodujejo pri svojem delu, obveščamo, da morajo prijaviti nesrečo pri delu v Domžalah na Koščevi 2. Obveščamo vas tudi, da ste sami plačniki zdravstvenih storitev v zvezi z nesrečo pri delu.
Kmetijska zadruga Emona Domžale

Lončarsko podjetje Komenda

vabi k sodelovanju

več kvalificiranih in nekvalificiranih delavcev za delo v proizvodnji

Kandidati morajo imeti uspešno končano osnovno šolo, zaželen pa je končan skrajšan program usmerjenega izobraževanja ustrezne smeri; odslužen vojaški rok; poslovna doba 2 meseca

Pisne ponudbe s kratkim opisom dosedanjega dela in dokazili o izobrazbi pošljite 15 dni po objavi na gornji naslov.

ljubljska banka

Ljubljanska banka
Gospodarska banka, Ljubljana, n. sub. o.,
Poslovna enota Kamnik, Tomšičeva 1

Svet poslovne enote Kamnik

objavlja
prosta dela in naloge

– kontroliranje predlogov za naložbe v tekoče poslovanje

Pogoji za sprejem:

VII. stopnja strokovne izobrazbe ekonomske smeri in dve leti delovnih izkušenj

– izdelovanje aplikativnih programov

Pogoji za sprejem:

VI. stopnja strokovne izobrazbe računalniške smeri ali ekonomske smeri in devet mesecev delovnih izkušenj. Pod posebna strokovna znanja je zahtevano pasivno znanje angleščine in specializirano znanje iz računalništva, zlasti iz programiranja in uporabe sistemov podatkovnih baz.

Delovno razmerje bomo sklenili za nedoločen čas.

Kandidati naj prijave z dokazili o izobrazbi pošljejo v 8 dneh po objavi na naslov Ljubljanska banka Gospodarska banka Ljubljana, PE Kamnik, Tomšičeva 1.

ALARMNI ZNAKI

	SPLOŠNA JAVNA MOBILIZACIJA ZAVLAJAJOČ ZVOK SIREN S PRESLEDKI
	NEVARNOST ZRAČNEGA NAPADA ZAVLAJAJOČ ZVOK SIREN
	NEVARNOST NAPADA Z JEDRSKIMI – BIOLOŠKIMI ALI KEMIČNIMI SREDSTVI ZAVLAJAJOČ ZVOK SIREN S PRESLEDKI
	POŽAR (VELJA TUDI V MIRU) ENAKOMEREN ZVOK SIREN S PRESLEDKI
	NARAVNE NESREČE ENAKOMEREN, NATO ZAVLAJAJOČ IN ZAKLJUČI ENAKOMEREN ZVOK SIREN
	PRENEHANJE VSEH NEVARNOSTI (V MIRU PREIZKUS SIREN VSAKO SOBOTO OB 12.00 URI) ENAKOMEREN ZVOK SIREN

OBVESTILO

Sekretariat za ljudsko obrambo občine Kamnik obvešča vse občane, da bo dne **22. oktobra 1986 v času od 16.00 do 17.00 ure preizkušnja alarmnega sistema na območju občine.**

Preizkus bo zajemal z zakonom predpisane alarmne znake po vrstnem redu proženja, kot je razvidno iz tabele alarmnih znakov.

SEKRETAR
sekretariata za ljudsko obrambo
JANEZ BRLOGAR

Komunalno podjetje Kamnik, p. o.,

obvešča, da bo organiziralo jesenski odvoz kosovnega materiala, in sicer:

23. oktobra bomo kosovni material odvažali občanom, ki so zajeti v odvoz smeti na ponedeljek, torek in sredo, 24. oktobra pa občanom, ki so zajeti v odvoz smeti na četrtek in petek.

Občane prosimo, da kosovni material pripravijo na pločnikih ali ob cesti do 6. ure zjutraj.

Komunalno podjetje Kamnik, p. o. Kamnik, Cankarjeva 11,

objavlja prosta dela in naloge:

vzdrževalca v večnamenski dvorani:

Pogoji:

- KV delavec
- 6 mesecev delovnih izkušenj,

delavca za upravljanje s stroji težke gradbene mehanizacije:

Pogoji:

- končan tečaj za strojnika TGM,
- šoferski izpit »C« kategorije,
- 1 leto delovnih izkušenj.

Delovno razmerje bomo sklenili za nedoločen čas. Prijave z dokazili o izpolnjevanju pogojev sprejema Komunalno podjetje Kamnik, Cankarjeva 11, 8 dni po objavi.

ZAHVALA

Nenadoma in mnogo prezgodaj, v 65. letu starosti, je od nas odšel dragi mož, brat in stric

ALOJZ GRADIŠEK

iz Sp. Stranj 22

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, znancem in prijateljem za izrečena sožalja, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti, tov. Francu Uršiču za poslovilne besede ob odprtem grobu, praporščakoma, g. kaplanu za cerkveni obred ter cerkvenim pevcem in pevcom Svobode za lepo zapete pesmi. Vsem, ki ga boste ohranili v lepem spominu, iskrena hvala.

Žalujoci: žena Francka, sestra Tončka in Julka z družinama ter drugo sorodstvo

Sp. Stranj, Šmartno, Celovec, septembra 1986

ZAHVALA

Po hudi in težki bolezni je v 53. letu ugasnilo življenje našemu dragemu možu, stiju, bratu, stricu in svaku

JOŽETU GOLOBU

iz Tunjic, Mlake 15 a

Iskreno se zahvaljujemo sorodnikom, prijateljem, dobri sosedji za nesebično pomoč in skrb v vseh letih njegove bolezni, zdravnikom in reševalcem ZD Kamnik, vsem ostalim sosedom, ki so nam priskočili na pomoč v najtežjih dneh, kakor tudi sodelavcem, mladinski organizaciji za pozornost, GD Tunjice za spremstvo, govornikom, ki sta se poslovila od njega ob odprtem grobu, g. župniku za čustvene tolažilne besede in lepo opravljen pogrebni obred, pevcom za ganljivo petje, vsem, ki ste darovali cvetje v njegovo slovo, vsem, ki ste se prišli posloviti od njega, in vsem, ki ste ga pospremili na njegovo zadnjo pot. Vsakemu posebej naša iskrena hvala.

Žalujoci: žena Francka, otroka Irena in Iztok, brata Tone in France z družinama ter drugo sorodstvo

Tunjice, Podgorje, septembra 1986

SMRTI

ŠTRAJHAR Ivana, upokojenka iz Mekin, Neveljska pot 3, stara 81 let

PELICON Marija, os. upokojenka iz Ljubljane, Wolfova 10/1, stara 71 let

PESTOTNIK Marija, upokojenka iz Malega Hriba 10, stara 82 let

HORVAT Elizabeta, druž. upokojenka iz Zg. Bitenj 120, stara 81 let

KLADNIK Mihaela, inv. upokojenka iz Sp. Stranj 10/a, stara 50 let

GRADIŠEK Alojz, inv. upokojenec, iz Sp. SStranj 12, star 65 let

CRNKOVIC Terezija, dr. upokojenka iz Stahovice 19, stara 86 let

GOLOB Jožef, inv. upokojenec iz Tunjske Mlake 15/a, star 53 let

SUŠNIK Janež, os. upokojenec iz Zavrha pri Crnivcu št. 3, star 79 let

VRTAČNIK Franciška, upokojenka iz Most št. 13, stara 85 let

KOS Darinka, sam. obrtnica iz Klanca 35/a, stara 49 let

TITAN
kamnik

Tovarna kovinskih izdelkov in livarna
Kamnik, Kovinarska 28

RAZPISUJE

javno licitacijo

rabljenih osnovnih sredstev:

		izključna cena
1. Komplet računalniška oprema IBM S/3 model 10, letnik 1973		3.000.000 din
2. Centralna enota IBM A15, 5410	inv. št. 8012	500.000 din
3. Printer IBM 003,5203	inv. št. 8013	1.000.000 din
4. Konzolni pisalni stroj IBM 001 5471	inv. št. 8014	100.000 din
5. Čitalec kartic IBM A02,5424	inv. št. 8015	100.000 din
6. Enota diskov IBM velika 002, 001, 5445	inv. št. 8016 in 8017	500.000 din
7. Enota diskov IBM mala 002 5444	inv. št. 8018	300.000 din
8. Luknjač in verificirka IBM 001 5496	inv. št. 7991	500.000 din
9. Tehtnica 500 kg	inv. št. 4064	10.000 din
10. Prikolica PEK-4 nos. 1500 kg	inv. št. 5037	3.500 din
11. Prikolica PEK-4 nos. 1500 kg	inv. št. 5036	2.500 din
12. Električni kotel 150 l	inv. št. 430	40.000 din
13. Pomivalno korito	inv. št. 7422	3.000 din
14. Stružnica maximat	inv. št. 3768	150.000 din

Javna licitacija navedenih osnovnih sredstev bo v sredo, 22. 10. 1986, ob 10³⁰ v sejni sobi DO TITAN.

Ogled je možen v ponedeljek 20. in torek 21. 10. 1986 od 6. do 13. ure in na dan licitacije do 9. ure.

Prometni davek plača kupec. Licitacija bo po sistemu ogledano-kupljeno.

Prednost pri nakupu računalniške opreme IBM ima kupec, ki bo kupil kompletno opremo (št. 2–8).

Udeleženci licitacije morajo pred licitacijo vplačati kavcijo v višini 10% od izključne cene na blagajni DO TITAN.

Grossglockner nas je zvabil

Kolesarji kemijske industrije Kamnik, udeleženci kolesarske dirke na Grossglockner, smo delovno začeli že prvi dan, 19. septembra, katerega smo sicer namenili za počitek pred prizkušnjo, ki nas je čakala naslednji dan. Načrt smo spremenili, ker so nas strasti zapeljale, kajti ta dan, ko smo prispeli v vasico Döllach, je bila tam vožnja na kronometer, dolga zanamrljivih 5 km z vzponom 14%. Proga je vodila iz omenjene vasice proti nebu do vasice Mitten. To vožnjo je imel v načrtu Peter, ki je naš najmočnejši član, vsi ostali pa ne, saj so nam pravili, da je ta kronometer več kot vražji. In res je bilo tako. Iz radovednosti smo se vpisali tudi mi, le Marjan se je moral odreči, saj fotoaparati brez njega ne bi beželi. V sprejemni pisarni ni bilo gneče. Kolesarji, ki so se pripravljali, so bili tihi in mirni. Bilo nam je, kot bi padli med profesionalce, toda radovednost in želja pomeriti se s takšno strmino so bili močnejši od strahu. Zato smo imeli kmalu vsak svoj kartonček in štartno številko. Neverjetno, kako so nas nekateri opazovali, takoj si spoznal, da nas ocenjujejo, ali pa so se morda čudili, kako da smo tako navali na ta kronometer. Kakor koli že, vladalo je nekakšno napeto vzdušje prežeto s tišino.

Takoj, ko smo opravili vse potrebno, smo se nastanili, malo okrepčali, za hip počili in že je bila štiri popoldan, čas našega prvega starta. Sreča je hotela, da sem bil jaz od naših prvi na štartni črti. Ker sem približno vedel,

kaj nas čaka, me je tik pred štartom obhajal čuden občutek vroče želje po preizkušnji, pomešan s strahom, katerega nisem mogel prezreti. Sodnik je odšel sekunde in začela se je vožnja, oziroma sprint proti nebu. Prva polovica proge mi je šla odlično, tako kot sem zmožni in znal – toda prevoziti je bilo treba še polovico proge, ta pa se je dvigala in dvigala. Tudi v meni so se občutki dvigali in padali, saj se mi je zdelo, da vozim skozi hrib in ne v hrib. Tedaj sem spoznal, zakaj tako majhen vpis; kolesarjenje se mi je v hipu zagnusilo, kljub moji dobri pripravljenosti breg ni popustil, jaz pa tudi ne in vožnja proti cilju je bila polna razmišljanj, čemu smo kolesarji tako nori, da za hobby izberemo šport, prežet z mučenjem, ki včasih nima ne konca, ne kraja. Prestavil sem na zadnji zobnik, katerega sem čuval kot zadnje drobtinico in tedaj je bilo vse odvisno samo še od mojih nog. Moram reči, da so mi Avstrijci po svoje všeč, saj izjemno navdušeno spodbujajo, kot bi te imeli za svoja in v takšnem vzdušju si ne moreš dovoliti predaha, ki bi pomenil slabo plačilo za njihovo zagretost.

Torej, tudi publiki je treba ustreči, saj je vedno manj takšnih, ki s srcem bodrijo slehernega tekmovalca. A ravno to ti daje moč, da vrtiš, kot bi bilo vseeno, kaj se bo zgodilo na koncu, če ta sploh pride. Kako čudno je to v človeku, misli so se izgubile, prikazal se je vrh, noge pa so vrtele in vrtele... Vasica pod menoj je bila

čisto majhna in že sem udaril sprint, kajti cilj je bil pred menoj, muke pozabljene, Avstrijci pa so navdušeno vzklikali: »bravo, bravo Jugoslavienci! Pomislite, kakšni so bili občutki, nekaj entuzijastov iz Kamnika smo bili kratko malo Jugoslavija, kot bi tja prišli sami izbranci. Takoj, ko sem sestopil s kolesa, so me ogrnili z odevjo, v roki pa se je znašel kozarček čaja, katerega nisem mogel izpiti. Grlo je bilo zrezano od ostrega zraka, šlo mi je na bruhanje. Za vse to sem vedel že v dolini, saj ni bilo prvič. Tudi zmagovalcu ni bilo nič lažje in le ena uganika je tista, ki nas je zapeljala – kdo bo popustil, mi ali strmina, ki so jo sli izjavljati tako daleč v tujino. Vzpon 14% ni tabu, vse pa je drugače, če v tej igri predstavljaš del svoje domovine in odgovornost za opravičilo svoje udeležbe. To tam v Döllachu vedo, lepo in spoštljivo so nas sprejeli. Ta nepozabni dan se je počasi prevlekel v večer. Vse je postalo tiho. Hitro nas je premagal spanec, kajti z jutrom nas je čakala nova preizkušnja, mednarodna visokogorska dirka na Grossglockner, naš cilj in misel, s katero smo zaspali.

Noč je minila kot bi trenil. Hitro smo vstali, pospravili opremo, pozajtrkovali in že nas je čakal start, ob 10. uri in 20 minut. Bilo je lepo sončno jutro in večina kolesarjev je izrabila zadnje minute za ogrevanje. Pričujoča množica nam je izkazovala, da je verjetno najhujše za nami, pa tudi vzpetine so tu milejše, saj vsebujejo 12% naklon, le proti vrhu se vse skupaj močno napne. Torej, pred nami je bila dirka, dolga 27 km s štartom v vasici Döllach, od koder je vodila rahlo napeta cesta proti višje ležeči vasi Heiligenblut, ki izgleda kot kosček sanjskega sveta. Tu pa se cesta napne in ne popusti. Visoko blizu vrha se vse skupaj prevesi v spust, ki se kmalu izravna, nato pa se zopet ponudi vzpetina, ki se neopazno povečuje vse tja do cilja. Tekle so zadnje sekunde. Še malo in že smo štartali. Tempo je bil hiter, vendar ne utrujajoč. Treba je bilo poiskati čimboljšo čelno pozicijo, kjer se je diktirala vožnja. Izjemno hitro smo bili v vasici Heiligenblut. Tam se je kolona raztrgala. Vzpetina

je povzročila selekcijo. Najbolje je bilo udariti svoj tempo, ne oziraje se na ostale. Bilo je treba vskladiti dihanje z obrati, kar omogoča dokaj normalno premagovanje strmin. Kljub temu, da smo se hitro vzpenjali, se je zdelo vožnja vzdržna, le višine ni bilo moč preceniti, kajti vozili smo v megli. Nenadoma se je ta začela trgati in skozi okence se je pokazala z jutranjim soncem obsijana gorska panorama, tako čudovita, da bi kmalu pozabil, da sem na kolesarski dirki. Niti sanjalo se mi ni, da sem tako visoko. Vseskozi so mi oči uhajale v ta sanjski svet. Za vsakim ovinkom je bila nova slika, lepša in mogočnejša. Premalo je bilo časa za vse. Štoto različnimi stvarmi obremenjen v enem trenutku se mi zdi, da sem se mimogrede znašel pod vrhom, kajti med vožnjo smo morali paziti tudi na mimo vozeča vozila, ki so nas dušila z izpušnimi plini. Tega si pridedatelj dirke ne bi smel dovoliti, pa čeprav bi bili na vrhu, kjer je bil cilj in parkirni prostor, tako imenovani Franz-Joseph-Höhe, prikrajšani za nekaj turističnih šilingov. Ko me je prehitela še zadnja kolona vozil, sem bil praktično na vrhu. Bučno pozdravljanje množice je dalo jasno vedeti, da se bližamo težko pričakovanemu cilju, samo še nekaj metrov in že je bilo vse doseženo. Mogočni Grossglockner z vencem svojega pogorja ni skrival lepote. Bil je tako čist in jasan dan, da je kar bodlo v oči. Za nas pa je bilo glavno, da smo s kolesi stali na višini 2369 metrov. Vseh pet kolesarjev kolesarske sekcije Kemijske industrije Kamnik je uspešno prevozilo to visokogorsko dirko in zasedli smo solidna mesta v mednarodni konkurenci.

Po vrnitvi v dolino, smo pospravili opremo in se pripravili na potovanje. Počakali smo samo še na razglasitvi rezultatov, takoj nato pa odpotovali, kajti naslednji dan nas je čakalo občinsko sindikalno tekmovanje. Čeprav od naporov utrujeni, smo se odločili, da tudi tu pomerimo moči. Naslednji dan smo postali občinski sindikalni prvaki. Ob tej priložnosti se zahvaljujemo naši DO, Kemijski industriji Kamnik, za materialno in finančno podporo pri uresničevanju naših ciljev.

TONE ANŽIN

Prvi z leve spodaj: Tone Anžin, Bojan Kemperl
Prvi z leve zadaj: Maks Medved, Peter Zarnik, Marjan Vrhovnik, v ozadju Grossglockner

Poročilo iz Kavke

Kamniški zmagarji smo v prvih dveh tretjinah leta izpolnili načrte in uspešno nastopili na tekmovanjih doma in v tujini. Že pozimi se je končala šola prostega letanja, ki se je pričela jeseni. To je bila že tretja šola, vodil jo je Dušan Podbevšek, obiskovalo jo je 25 tečajnikov, od tega prvič tudi nekaj deklet. Vsak ponedeljek so bile teoretične vaje v prostorih društva. Tam so se bodoči zmagarji spoznali z zgodovino prostega letanja, tehniko letanja, aerodinamiko, meteorologijo itd. Praktične vaje so bile konec tedna. Na šolskem zmagju so se tečajniki učili tehniko štarta, pristanka, zavoj in letanja v ležečem položaju. Pri učenju je bil vedno prisoten pilot zmagja. Brez bušik in vak zlomljene cevi ni šlo. Zmagala je volja in večina tečajnikov je opravila teoretični in praktični izpit. S tem so postali pripravniki za pilota zmagja. Nekateri že uspešno letajo in se pripravljajo na izpit za pilota zmagja. Pripravnik mora opraviti 30 štartov ali naleteti 5 ur, da je pripravljen nanj. Jeseni nameravamo zopet organizirati šolo prostega letanja. Šolski zmagj je že dotrajan, zato bomo naredili drugega.

V klubu imamo sedaj tudi zmagja za dve osebi. V okviru šolanja bo tudi polet z dvojčkom. Če vas zmagjarstvo zanima, se nam pridružite. V okviru Radiokluba Kamnik je bil organiziran tečaj za radioamaterje E klase. Udeležilo se ga je 15 naših članov. Pod vodstvom Braneta Mušiča smo se dva meseca zbirali v prostorih radiokluba v Mekinjah. Gradivo je bilo obsežno, z dobro razlago in pomočjo mentorja pa smo vsi opravili izpit. Ta nam bo prišel še kako prav, saj je radijska zveza v zraku, bodisi pri šolanju, preletih ali na tekmah, v izredno pomoč.

V kamniškem radioklubu imamo namen ustanoviti zmagjarstvo sekcijo.

Prva letošnja tekma je bila od 9. do 11. maja in sicer – republiško prvenstvo v Kranjski gori. Organiziral jo je ljubljanski klub za prosto letenje Šmarina gora. Na tekmi je sodelovalo devet ekip iz Slovenije in ena iz Zagreba (vsega skupaj skoraj 50 tekmovalcev). Kamničani smo se na tekmovanje odpravili s pomlajeno ekipo. Poleg starejših pilotov Boruta Pestotnika, Rada Kumarja in Dušana Podbevška smo prvič odšli na tekmo Janez Jež, Pavle Jeras in Brane Peterlin. Štartalimo s vrha Vitranca. Spuščali smo se z dveh ramp z nadmorske višine 1550 m. Najboljši vremenski pogoji in zato najlepši poleti so bili zadnji dan tekmovanja. Žirija je izbrala disciplino trikotnik s ponavljanjem. Leteli naj bi od štarta do planinskega doma v Tamarju, nato do oddajnika na Brvogah in nad cerkev v Dovjah, nato pa vse znova. Enkratna dolžina trikotnika je 40 km. Baze oblakov so bile dokaj visoko. Termika je bila stalna in dviganja tudi nad 5 m na sekundo. Doseči se je dalo višino 2900 m. S te višine se je ponujal čudovit razgled na Julijske Alpe, proti Karavankam in čez mejo na avstrijske planine in jezera. Izredna vidljivost in veliko število zmagjev v zraku sta pričarala nepozabne trenutke. Vsi smo dobro leteli, najbolje pa se je odrezal Rado Kumar, ki je tisti dan opravil disciplino v celoti. Na koncu tekmovanja je bil 2., Borut Pestotnik je bil 7., ostali pa smo jima sledili do polovice razpredelnice. Zmagali smo ekipno in Kavka je postala prvič republiški prvak. Kot z rezultati smo bili zadovoljni z organizatorji, ki so tekmo dobro pripravili. Veseli uspehov z republiškega prvenstva smo se odpravili na državno

prvenstvo, ki je bilo od 17. do 24. maja na Kriški gori. Organiziralo ga je tržiško društvo za prosto letenje Prepih.

Sodelovalo je deset slovenskih klubov, eden iz Zagreba in eden iz Skopja. Vsega skupaj je bilo 55 tekmovalcev. Štart je bil z vrha Kriške gore. Pogled z vrha je bil prekrasen. Na levi se dviga Storžič, v ravnini je Kranj, v daljavi pa Julijci in Karavanke. Vreme nam ni bilo najbolj naklonjeno. Boljši pogoji so bili le tri dni. Najboljše sta uspehi disciplini: polet s povratkom od štarta do Valvasorjevega doma na Stolu in nazaj na pristanek v Trziču in prelet s ponavljanjem od štarta do

Ekipa Kavke na državnem prvenstvu v prostem letanju. Stojijo: Janez Jež, Franc Vektorazzi, Pavle Jeras, Rado Kumar; sedijo pa: Borut Pestotnik, Brane Jež, Brane Peterlin, Jane Černjavič, za fotoaparatom je bil Dušan Podbevšek.

planinskega doma Kalškega odreda nazaj preko štarta do Žirovnice s ponavljanjem. V zraku je bilo kdaj že res tesno, znanje in kanček sreče pa je odločalo o rezultatih, ki so pokazali, da znamo pri nas vedno bolje leteti. Najboljši je bil Brovč iz kluba Posočje, drugi je bil Marčič iz Leta, tretji pa Vreš iz Prepiha. Ekipno je zmagalo Posočje iz Kobarida. Kamničani smo bili ekipno peti, Rado Kumar je bil 14., Franc Vektorazzi 20. in Dušan Podbevšek 23., drugi pa smo jim sledili do konca razpredelnice. Organizator se ni izkazal tako kot na republiškem prvenstvu. Priporobe so bile predvsem nad poznim odpiranjem štarta.

Od 24. do 27. julija je bila v avstrijskem Spitalu prvi Alpe Adria cup v prostem letanju. Okoli 40 pilotov iz Avstrije, Italije in Jugoslavije je štiri dni preizkušalo svoje sposobnosti. Ju-

goslavijo je zastopalo 19 pilotov, od tega smo bili štiri Kamničani: Zvone Benkovič, Janez Jež, Pavle Jeras in Brane Peterlin. Štart je bil z vrha planine Goldeck z nadmorske višine 2140 m. Pogled z vrha je čaroben. Povsod okoli planine, v dolini jezera, v daljavi pa se vidijo tudi naši Julijci s Triglavom. Prvi dan letanja ni bilo, ker jo je zagodlo vreme, drugi dan je bilo vreme boljše, zato se je žirija odločila za trikotnik dolžine 105 km. Najboljši so leteli 40 km daleč. Naši so bili v vodstvu. Drugi dan smo tekmovali v trikotniku dolgem 30 km. Zopet so bili naši predstavniki boljši. Najboljši piloti so tisti dan disciplino opravili v celoti. Zadnji dan je bila odločena disciplina – dolet na piko. Vsi smo se popeljali nad Spittal. Višinska razlika med štartom in pristanom je cca 1600 m, tako da smo kar 25 minut opazovali panoramo legega mesta. Potruditi se je bilo treba pri pristajanju in pristati čim bližje piki, ki jo je označevala majhna piramida iz stropa. Nekaterim je to lepo uspelo, drugi pa so hoteli preveč in potegnili krajši konec. Tekma se je končala z velikim uspehom naših pilotov tako posamično kot ekipno. Za naše so najbolje leteli Marčič, Brovč in Kranjc. Organizator se je trudil, pokazalo pa se je, da je to njegova prva tekma, saj so bile težave s pobiranjem tekmovalcev in prevozom zmagjev. Drugo leto bo Alpe Adria cup v Kranjski Gori. V istem času je bilo na Madžarskem evropsko prvenstvo v prostem letanju. Med stotimi tekmovalci iz vse Evrope so bili tudi štiri Jugoslavi, med njimi član Kavke Rado Kumar. Tekma je trajala dva tedna. Vsak dan so delali prelete okoli 80 km. Angleži so bili najboljši, Rado pa se je uvrstil na približno 50. mesto. Svetovno prvenstvo v prostem letanju je letos v Avstraliji, kamor pa zaradi finančnih pogojev Jugoslavi ne gre.

Tako se je tekmovalna sezona za letošnje končala. Poleg poletov na tekmovanjih pa Kavke letamo mnogo na

Lokostrelski trim

Drago Desnica pri demonstraciji streljanja z lokom za oddajo Halo Bratislava, tukaj Ljubljana (Foto: BRATUŽ)

Lokostrelske novice

Vsakoletno državno prvenstvo v olimpijski disciplini lokostrelstva FITA STAR za Kamničane ni bilo posebej uspešno. Močan veter, ki je pihal v sunkih do osemdeset kilometrov na uro in nasploh slabo vreme, je oviralo večino lokostrelcev, ki so se zbrali v Moščenicki Dragi.

Kamnik so zastopali Drago Desnica, Ivan Maradin, Vojko Colar in Janez Ves. Zadnja dva sta celo prvič streljala z merilno napravo na velikih tekmovanjih. Janez Ves, mladinski instiktivni državni prvak v INDOOR FITA, je med mladinci zasedel odlično četrto mesto s prekomernim krogi ter si prislužil prvo FITA STAR značko.

Kamniški lokostrelski klub je bil v prejšnjem mesecu zelo aktiven. Organizirali so četrti, zdaj že tradicionalni lokostrelski trim, na katerem so nevedenežem pokazali lokostrelske veščine. Obiskovalci trima so se lahko pomerili v mini lokostrelskem turnirju. Najbolje se je odrezal Boris Znidaršič, Jože Zver, ki je blestel v prejšnjih lokostrelskih trimih, pa je bil še tretji. Po končanem turnirju je bila razglasitev rezultatov, kljub jedači in pijači se ni zavlekla pozno v noč zaradi precej nizkih temperatur, ki nas presenečajo v večernih urah.

Dan po trimu so na željo ljubljanske

televizije kamniški lokostrelci posneli del oddaje Halo Bratislava, tukaj Ljubljana. Gre za izmenjavo televizijskih hiš iz Ljubljane in Bratislave. Oddaja prikazuje aktivnosti mladih po Sloveniji. Takšno snemanje ni ravno preprosto, saj tudi izkušnemu lokostrelcu zadrti roka ob brnenju kamere. Oddaja vključuje tudi kamniške zmagarje, ansambel Pink panter iz Ljubljane in še nekatere aktivnosti mladih Slovencev. Ogledali si jo bomo lahko že čez nekaj tednov v programu ljubljanske televizije.

DAMJAN GLADEK

Dežursta trgovin

Dežurne trgovine so odprte v soboto od 7. do 19. ure, v nedeljo pa od 8. do 11. ure. V soboto, 18. oktobra, dežurajo Metka, Duplica, Komenda, Stranje, v nedeljo 19. oktobra Metka. Naslednjo soboto, 25. oktobra, so dežurne trgovine Market, Šmarca in Moste, v nedeljo, 26. oktobra, Market.

BRANE PETERLIN

Kamniški občan

KAMNIŠKI OBČAN, glasilo občinske konference SZDL Kamnik – Kamniški občan je aprila 1981 ob 20-letnici izhajanja prejel srebrni znak OF – Ureja Svet za informiranje, predsednik Janez Pirš, in uredniški odbor v sestavi: Katarina Cerar, Damjan Gladek, Romana Grčar, Janez Maleš, Anica Rak, Matic Romšak, Stane Simšič in Jana Taškar, glavna in odgovorna urednica. Tehnični urednik Franci Mihevc. Strokovna sodelavka Vera Mejač. Izhaja dvakrat mesečno – Naslov uredništva: Kamnik, Titov trg 9, telefon 831-311 – tekoči račun pri OK SZDL 50140-678-57039 – Kamniški občan – Rokopisov in fotografij ne vračamo – Tiska CGP Delo v Ljubljani.